

நீதி போதனைப் பாட புத்தகம்

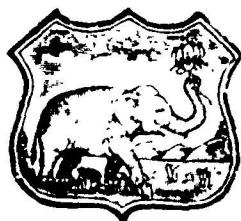
முதற் படிவம்

ஆசிரியர் :

வித்துவான் பாலுர் கண்ணப்ப முதலியார்,

தமிழ் விரிவுரையாளர், புதுக் கல்லூரி,

சென்னை - 14.

பிரசுரகர்த்தர் :

ராஜா ராம்சந்தர் அண்டு கம்பெனி,

திருவல்லிக்கேணி ஹைரோடு, சென்னை-5.

1954

மூலப் பதிப்பு - 1954.

உரிமை பிரகடனத்தர்களுடையது.

விலை அனா 9

முன்னுரை

திருக்குறள் ஒரு சிறந்த நீதிநூல். அந்நூல் கருத்துக்களை கதையின் மூலம் இளைய மாணவர் களுக்குப் புகட்டுதல் ஒரு நல்ல முறையாகும். அம்முறைக்கிணங்கவே, இந்நூலில் திருக்குறள் பாக்கள் சிலவற்றின் கருத்துக்கள் முன்னர் விளக்கப் பட்டு, அக்குறட் பொருளை விளக்கவல்ல கதையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. குறட்பாவின் பொருளை உணர்வதற்கு நூலின் இறுதியில் அருஞ்சொற் பொருள்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கால அட்டவணையில் வாரத்தில் நீதி போதனையை நடத்த ஒரு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நேரத்தில் இத்தகைய நீதிகளும், கதைகளும் உதவக்கூடும் என்ற எண்ணத்துடன் இது வெளிவருதலின், பள்ளிக்கூட அதிகாரிகளும், ஆசிரியர்களும் இதனைப் பெரிதும் ஆதரிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஆசிரியர்

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	அறிவுடை மகனை அனைவரும் விரும்புவர் ...	1
2.	நன்றி மறப்பது நன்று அன்று ...	5
3.	பெரியோரை இகழ்ந்து பேசுதல் கூடாது ...	8
4.	ஆடம்பரம் அற்ற அறமே உண்மை அறம் ...	11
5.	பொறுத்தவர் என்றும் புகழே பெறுவர் ...	16
6.	இன்சொல் இருக்க வன்சொல் ஏன்? ...	21
7.	கேள்வி ஞானமும் சிறந்த ஞானம் ...	24
8.	விடாமுயற்சி வெற்றிக்கு வழி ...	28
9.	அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் மீளார் ...	31
10.	ஆராய்ந்து நடத்தும் அரசே அரசு ...	35
11.	அன்புடையார் அருமைக் குணம் ...	38
12.	பேசும் முன்பு நன்கு ஆராய்ந்து பேசு ...	41
13.	எண்ணியே எந்தக் காரியமும் செய்க ...	45
14.	குது இல்லாமல் தூது செல்க ...	49
15.	திமை செய்தவற்கும் நன்மையே செய்க ...	52
16.	மனோதிடம் இருந்தால் மாட்சி பெறலாம் ...	55
17.	கோபம் கொள்ளுதல் பாபம் ஆகும் ...	58

1. அறிவுடை மகளை அனைவரும் விரும்புவர்

உலகிலுள்ள தந்தைமார்களுக்கெல்லாம் உள்ள ஆசை பல. அவற்றுள் ஒன்று, தம் மக்கள் கல்வி அறிவில் தம்மைவிட அறிவுடையவராய் இருக்கவேண்டும் என்பது. இப்படித் தம் மக்கள் அறிவுடையவராய் இருப்பதால் தமக்கு மட்டும் இனிமை தருவதன்றி உலகில் உள்ள யாவர்க்கும் அவ்வறிவு இன்பம் தருவதாகும். இதனால், தந்தையாரைவிட மகனது கல்வி அறிவு கண்டு உலகத்தார் மகிழ்வர். இதற்கு உதாரணமாக ஒரு வரலாற்றைப் பாருங்கள்.

சேர்காழி என்னும் பதியில் சிவபாத இருதயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவரது மனைவியார் பகவதியார். இவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையைப் பெற்றோர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தனர். அதற்குப் பாலாட்டி, சேராட்டி, பாராட்டித் தாலாட்டி இன்பமாக வளர்த்து வந்தனர். குழந்தையும் தவழந்தும், நடந்தும் மழலைச் சொற்களைப் பேசியும் பெற்றோரை மகிழச் செய்து வந்தது.

சிவபாத இருதயர் நிரம்பிய தெய்வபக்தியுடையவர். தினமும் சேர்காழிக் கோவிலுக்குச் சென்று குளத்தில் நீராடி, தோணியப்பரை வணங்கிவருவார். வழக்கப்படி ஒரு நாள் காலை, தாம் நீராடி ஆலயம் புகுந்து ஆண்டவனை வணங்கிவரப் புறப்பட்டார். அப்போது, அவரது குழந்தையும் உடன் வருவதாகத் தொந்தரவு செய்தது. சிவபாத இருதயர் அக்குழந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆலயம் சென்றார். அப்போது குழந்தைக்கு வயது மூன்று. சென்றவர் குளக்கரையில் குழந்தையை உட்கார்ந்திருக்கும்படி கூறித் தாம் குளத்தில் குளிக்க இறங்கினார். குளத்தில் குளிப்பவர் சிறிது நேரம் குளப்படியில் உட்கார்ந்து கொண்டும், சில படிகள் கடந்து நின்றுகொண்டும், சிலர் தண்ணீரில் முழுகியும் குளிப்பர் அல்லவா? அந்த விதமாகச் சிவபாத இருதயர் குளத்தில் இறங்கி நீருள் முழுகிக் குளித்துக் கொண்டிருந்தனர். குளக் கரையில் இருந்த குழந்தை குளத்தில் இறங்கிய தம் தந்தையார் குளத்துள் மறைந்திருப்பதை அறியாமல், “அம்மா,

அப்பா,” என்று அழத் தொடங்கியது. இப்படிக் குழந்தை, “அம்மா, அப்பா”, என்று சொல்லி அழைத்ததைச் சீர்காழியில் உள்ள தோணியப்பர் கேட்டுத் தம் பக்கத்தில் உள்ள உமாதேவியாருடன் குளக்கரைக்கு வந்து, குழந்தையைப் பார்த்து, பார்வதியை நோக்கிப் பால் தருமாறு கட்டளை இட்டார். அப்படியே உமா தேவியார் பொன் கிண்ணத்தில் பாலை நிரப்பிக் குழந்தையின் கையில் கொடுத்தனர். குழந்தையும் பாலைக் குடித்துப் பரவசமாக இருந்தது. இதற்குள் சிவபாத இருதயரும் தம் குளியலை முடித்துக் கொண்டு கரை ஏறிவந்தார்.

சிவபாத இருதயர் தம் குழந்தையின் கையில் பால் கிண்ணம் இருப்பதைப் பார்த்து, யாரோ கொடுத்த பாலை இவன் குடித்துவிட்டான் என்று கோபங் கொண்டு, “யார் கொடுத்த பாலைக் குடித்தாய்?” என்று அதட்டிக் கேட்டார். அப்போது குழந்தை, உமா தேவியார் கொடுத்த பால் வெறும் பாலாக இல்லாமல் ஞானப் பாலாக இருந்ததால், ஞானம் வரப்பெற்றுத் “தோடுடைய செவியன்” என்று தொடங்கிப் பாடல்பாடி, “இதோ! ஆகாயத்தில் தோன்றும் கடவுள்தான் பாலைத் தந்தார்.” என்று சுட்டிக் காட்டியது. சிவபாத இருதயரும் கண்டார்; மகிழ்ந்தார். தந்தையார் தம் மகன் இந்தச் சிறுவயதில் கடவுளைக் காணும் அறிவும், பாடும் அருளும் பெற்றானே என்று மகிழ்ந்தார். பிறகு அக்குழந்தையே ஞானசம்பந்தர் என்ற திருப்பெயர் பெற்று, தேவாரத்தைப் பாடி உலக மக்களுக்கு இன்பம் செய்தது.

பாடினார்மு ஆண்டினில்சம் பந்தர்என யாவோரும்
 குடும் மகிழ்ச்சிமெய்யே சோமேசா—நாடியிடி
 தம்மில்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
 மன்னுயிர்க்கு எல்லாம் இனிது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. தந்தையாரை விடப் பிள்ளைகள் அறிவுடையவராய் இருந்தால் யார் யார் மகிழ்வார்?
2. திருஞானசம்பந்தர் எங்கு யாருக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தார்? அவர் வளர்க்கப்பட்ட முறைகளையும் குறிப்பிடு.
3. சேர்காழிக் குளக்கரையில் நடந்த நிகழ்ச்சி யாது?
4. திருஞான சம்பந்தருக்கு எதனால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது?
5. திருஞான சம்பந்தர் அறிவு பெற்றார் என்பது எப்படித் தெரிகிறது.

2. நன்றி மறப்பது நன்று அன்று

அறிவுடையவர்கள் என்பது எப்படித் தெரியும்? அவர்கள் செய்யும் செயல்கள் மூலமாகத்தானே தெரியும்? அவர்கள் தமக்கு யாராகிலும் தினை அரிசி போன்று சிறிதளவான நன்றி செய்தாலும், அதனைப் பனம்பழம் அளவுபோலப் பெரிதாகவே எண்ணி என்றைக்கும் மறக்கமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அந்தச் சிறிய உதவியின் பயன் நன்றாகத் தெரியும். அந்தத் தெளிந்த அறிவுதான் சிறிய உதவியைப் பெரிய அளவாக நினைக்கும்படி செய்யும். இதனை ஔவையார் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன் றுல் விளக்கமாகக் காணலாம்.

ஔவையார் ஒப்பற்ற தமிழ் அறிவு பெற்றவர். அருமையான பாடல்களைப் பாடியவர். அவர்களை ஆண்டி முதல் அரசர் வரை அன்புடன் வர வேற்று உபசரிப்பார்கள். அந்த அம்மையாரும் “இவன் ஏழை; இவன் பணக்காரன்.” என்று வித் தியாசம் பார்ப்பதே இல்லை. எல்லோரையும் ஒரே விதமாகவே எண்ணுபவர்; தம் வாயால் வாழ்த்து பவர்.

ஔவையார் ஓர் இடத்தில் நிகையாக இருப் பவர் அல்லர். பல இடங்களுக்கும் போகின்றவர். “பணம் கொடுப்பவர்க்குமட்டும் தான் பாட்டுப் பாடு வோம்; மற்றவர்கள் மீது பாட்டுப் பாடமாட்டோம்” என்று நினைக்கமாட்டார். “ஔவையார் கூழுக்குப்

பாடுபவர்.” என்ற பழமொழியும் வழங்கிவருகிறது என்றால், வேறு என்ன சொல்லவேண்டும்? தமிழ் அன்பும், உதவி செய்யும் குணமும், இல்லாதவர்கள் எவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாலும் அவர்கள் மீது பாட்டுப் பாடமாட்டார்.

ஒரு சமயம் ஔவையார் பாண்டிய நாட்டில் ஒரு காட்டு வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அந்த வேளை நல்ல உச்சி வேளை. வெயில் கடுமையாக இருந்தது. அம்மையாரோ வயது முதிர்ந்தவர்; உடல் தளர்ந்தவர். பசியும் வந்துமுண்டது. ஆகவே, மிகவும் களைத்துப்போனார். இந்த நிலையில் காட்டில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த இடையனைப் பார்த்தார். அவனையாகிலும் ஏதேனும் கேட்டுப் பசியை நீக்கிக்கொள்ள எண்ணினார். அவன் அருகே போனார். “தம்பி, பசி காதை அடைக்கிறது. கூழ் இருந்தால் கொஞ்சம் கொடுக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

இடையன் நல்லவன். கிழவி இருக்கும் இரக்கமான நிலையைப் பார்த்தான். தனக்கு வைத்திருந்த கூழை ஔவையார்க்குக் கொடுத்துவிடத் தீர்மானித்தான். உடனே ஔவையார் கையைப் பிடித்து மெல்ல ஒரு மரத்தின் நிழலில் உட்காரவைத்து, குடுவையில் இருந்த கூழை ஔவையாருக்குக் கொடுத்தான். காலமோ வெயில் காலம். கூழோ ஜில் என்று குளிர்ச்சியாக இருந்தது. ஔவையாருக்கும் வயிறு குளிர்ந்தது. முகத்தில் தெளிவு தோன்றியது. இத்தகக் காட்டில் நடுப்பகவில் உணவு கொடுத்து உபசரித்த இடையனுக்குத் தாம் ஏதே

னும் நன்றி செலுத்தவேண்டும் அல்லவா? ஆனால், புலவர்கள் எப்படித் தம் நன்றியைக் காட்டுவர். பாட்டுப் பாடித்தான் காட்டுவர். ஆகவே, அவனைப் பார்த்து, “உன்பேர் என்ன தம்பி?” என்று ஔவை யார் கேட்டார். அவன் தன் பெயரை மறந்திருந்த தால் “அசதி” என்றான். அவனது அறியாமைக்கு ஔவையார் இரக்கம்கொண்டு, தம் நன்றியைக் காட்ட அசதி என்பதையே பெயராகக் கொண்டு “அசதிக்கோவை” என்ற ஒரு நூலைப்பாடினார். பார்த்தீர்களா? கூழைக்கொடுத்து ஒருபெரு நூலையே தம்மீது பாடும் பேறு பெற்றதை!

பன்னும் அசதிநன்றி பாராட்டிக் கோவைநூல்
சொன்னாளே ஔவைமுன்பு சோமேசா-மன்னாத்
தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொன்வர் பயன்தெரி வார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பெரியோர்கள் தமக்குப் பிறர் செய்யும் நன்றியை எவ்வாறு எண்ணுவர்?
2. ஔவையாரைப் பற்றி நீ அறிந்துள்ளவை எவை?
3. ஔவையார் இடையகை ஏன் கூழ் கேட்டார்?
4. இடையன் ஔவையாரை எப்படி உபசரித்தான்?
5. ஔவையார் நன்றி மறவாதவர் என்பது எப்படித் தெரிகிறது?

3. பெரியோரை இகழ்ந்து பேசுதல்கூடாது

நல்ல நடத்தை உடையவர்களே ஒழுக்க முடையவர்கள். அவர்கள் ஒழுக்கமுடையவர்கள் என்பதைத் தம் நடக்கையாலும் வாய் மொழியாலும் காட்டி வருவர். அவர்கள் தப்பித் தவறிக் கூடத் தீமையான சொற்களைச் சொல்லமாட்டார்கள். ஏன்? மறந்தும் கூடத் தம் வாயால் சொல்லமாட்டார்கள். சொல்லவும் வாய் வராது. சொல்லவும் முடியாது. ஆனால், ஒழுக்கமற்றவர் தீய சொற்களைக் கூறச் சிறிதும் அஞ்சமாட்டார். இதனைச் சுகபாலன் நிகழ்த்தியின் மூலமாக நிலை நிறுத்தலாம்.

பஞ்ச பாண்டவர் ஒரு யாகம் செய்தனர். அந்த யாகம் இராஜ குய யாகம் என்று சொல்லப்படும். அப்போது எல்லாத் தகுதியும் உடையோர் முதல் பூசை பெறவேண்டும். “இந்த முதல் பூசை பெறுபவர், யார்”? என்ற கேள்வி எழுந்தது. அப்போது வேதவியாசர் எழுந்து, தருமராஜரைப் பார்த்து, “தருமா! முதல் பூசையினைக் கிருஷ்ணனுக்குச் செய்க” என்று கூறினார். இவ்வாறு வேதவியாசர் சொன்னதை இராஜகுய யாகத்திற்கு வந்த எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால், அங்கு வந்த திருந்த சுகபாலன் என்பவன் மட்டும் இந்த ஏற்பாட்டிற்குச் சம்மதித்திலன்; தான் சம்மதிக்க வில்லை என்பதற்குக் காரணமும் சொல்லத் தொடங்கிச் சபையோர்களைப் பார்த்து, “சபையோர்களே,

அரசர்கள் கூடி இருக்கும் இந்த இராச சபையில் காட்டில் ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும் இடையர் குலத்தவரா முதற் பூசை பெறத்தக்கவர்? சூரிய குலத்தவர், சந்திரக் குலத்தவர், அக்கினிக் குலத்தவர்கள் இங்கு இல்லையா? இருக்கிறார்களே. இக்கிருஷ்ணன் தன் மாமனான கம்ஸனையே கொன்றவன். தனக்குப் பால் கொடுக்கவந்த பூதகியை அழித்தவன். இடையர் வீடுதோறும் சென்று வெண்ணெய் திருடி உண்டு வயிறு வளர்த்தவன். இதைக் கண்ட தாய் இவனுடைய குறும்புகளை அடக்க உரலோடு கட்டி வைக்க அதில் கட்டுண்டவன். கன்று காலிகளுக்குப்பின் காட்டில் திரிந்தவன். கன்றைபும், விளாமரத்தையும் ஒன்றாக அழித்தவன். காளிங்கன் என்னும் பாம்பின் முதுகில் நின்று ஆடி அதன் விஷம் ஒழிய ஒடுக்கினவன். கோபிகளுடைய துணிகளை எல்லாம் திருடிக் கொண்டு புன்னை மரத்தில் ஒளித்து வைத்தவன். சராசந்தனுக்குப் பயந்து வட மதுரையைக் கைவிட்டுக் கடலில் ஒரு தீவாகிய துவாரகா புரியில் ஒளிந்து வாழ்ந்தவன். தனக்கு முன்னே பிறந்த ஆறுபேரைக் கம்ஸனால் கொல்லும் நிலைக்கு வழி செய்தவன். இப்படிப்பட்டவனுக்கா இந்தப்பெரிய யாகத்தில் முதல் பூசை கொடுப்பது?" என்று வாய்க்கு வந்தபடி வசைமொழிகளை வாரி இறைத்தான். அந்தச் சமயத்தில் தன் வாயால் கிருஷ்ணன் எந்தவிதமான தீய சொற்களையும் சொல்லவில்லை. இதனால், ஒழுக்கமுடையவர்கள் தம் வாயால் தவறியும் தீய வார்த்தைகளைச் சொல்ல மாட்டார்கள் என்பது தெரிகிறதல்லவா?

தீயனவே சொல்லும் சுகபாலன் முன்புகண்ணன்
 தூயதலாச் சொல்உரையான் சோமேசா—ஆயின்
 ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
 வழக்கியும் வாயால் சொல்ல.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. ஒழுக்கமுடையவர்களுக்கும் ஒழுக்கம் இல்லாத
 வர்க்கும் உள்ள வேறு பாடு யாது?
2. வேதவியாசர் எக் கேள்விக்குப் பதில் கூறினார்?
3. சுகபாலன் எதனைச் சம்மதித்திலன்?
4. சுகபாலன் கிருஷ்ணனை எவ்வெவ்வாறு இழித்துப்
 பேசினான்?
5. கிருஷ்ணன் பெருமை எதனால் தெரிபெறுது?

4. ஆடம்பரம் அற்ற அறமே உண்மை அறம்

தருமம் என்பது ஆடம்பரமாகச் செய்யப் படுவது என்பது அன்று. பொருளை மிகுதியாகவாரி இறைத்துத் தம் புகழ் வெளிவருமாறு செய்வதும் அறம் அன்று. அத்தகைய தருமங்கள் ஆரவாரமான தருமம் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. ஆனால், “அவ் வள்ளுவர் எதைத்தான் தருமம் என்கிறார்.” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அவர், ‘மனத்தில்கள்ளம் கபடு இல்லாமல் இருப்பதே உண்மை அறம் ; இதுவே நல்லறம்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த அறமே தெய்வத்திற்கும் ஏற்புடையதாகும். இவ்வாறு உண்மையன்புடன் அறம்செய்த ஒரு கிழவியின் செயலை இங்குப் பார்ப்பீர்களாக.

கான்ஸ்டாண்டி நோபில் என்னும் நகரில் சாலமன் அரசர் ஆண்டவனைத் தொழுதற்கு ஆலயம் ஒன்று அமைக்க எண்ணினார். அதாவது அது வரை எவராலும் கட்டி முடித்திராத அளவுக்குப் பெரியதும், சிறந்ததும் ஆகிய மாதா கோவிலைக் கட்டத் திட்டம் போட்டார். “நான் இத்தகைய கோவிலைப் பிறர் உதவிபெறாமல் கட்டி முடிப்பேன். இக்கோவில் சிலாசாஸனத்திலும், ‘என்றால் இது கட்டப்பட்டது.’ என்ற வாக்கியம் திகழவேண்டும்” என்று முடிவு கட்டினார்.

ஆலயம் கட்டத் தொடங்கப்பட்டது. ஏழு வருடங்களாக வேலையாட்கள் வேலை செய்துவந்த

தனர். வகீவுகளும், கோபுரங்களும் நல்லமுறை யில் கட்டப்பட்டன. கவர்களும், மேல் தளங்களும்,

தூண்களும், கண்களைப்பறிக்கும் நிலையில் அமைக் கப்பட்டன. இம்முறையில் ஆலயம் கட்டி முற்றுப் பெற்றது. சாலமன் என்னிய எண்ணம் நிறை

வேறியது குறித்து, கொண்டாட்டம் கொண்டாட நன்னாள் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டது. அந்த நாளில் பொதுமக்கள் ஆலயத்தில் திரள்திரளாகக் கூடினர். சாலமன் மன்னர் அக்கூட்டத்திற்கு இடையே கம் பீரத் தோற்றத்தோடு காட்சி அளித்தார். தாம் கட்டிய ஆலயத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் பார்வையிட்டு வந்தனர். அவருக்குச் சலவைக் கல்லில், தாம்தான் இந்தக் கோவிலைக் கட்டினோம் என்பது எழுத்தால் எழுதப்பட்டுச் சுவரில் புதைக் கப்பட்டு இருக்கிறதா? என்பதைக் காணவேண்டும் என்பது முதல் ஆசை.

இந்த ஆசையோடு சலவைக்கல் புதைக்கப் பட்ட இடத்தைப் பார்வையிட்டபோது, அங்கு இக் கோவில் கிழவி ஒருத்தியினால் கட்டப்பட்டது என்பது எழுதப்பட்டிருந்தது. இதைக் கண்ட சாலமன் சக்ரவர்த்திக்குக் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. உடனே சிற்பியை அழைத்து, “என்னால் கட்டப் பட்டது என்பதை எழுதாமல், கிழவி ஒருத்தியால் கட்டப்பட்டது, என்று எழுதியுள்ளாயே? உனக்கு என்ன தைரியம்?” என்று அதட்டிக் கேட்டனர்.

சிற்பி பயந்து போனான். “அரசே, நான் உம் பெயரைத்தான் எழுதினேன். இவ்வாறு நான் எழுதவில்லை. எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!” என்று பதில் கூறினான்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு மதபோதகர் அங்கு வந்து, “மன்னா, இந்தச் சிற்பி உம் பெயரை எழுதியதை நான் என் கண்ணால் பார்த்தேன். ஆனால்,

அதனை அழித்து வேறு யாரோ இப்படி எழுதி இருக்கின்றனர்.” என்று கூறினார்.

சாலமன் அரசர், “அப்படியா? அந்தக் கிழவி யாவள்? அவளை அழைத்து வருக” என்று கட்டளை இட்டனர். அரசர் கட்டளை பெற்ற வேளையாட்கள் கிழவியைக் கொண்டு வந்து அரசன் முன்பு நிறுத்தினர். அக் கிழவி மிகவும் வயது முதிர்ந்தவளாய், கால் முடமாய், உடல் மெலிந்து, கிழிந்த ஆடையும் உடுத்தி இருந்தவளாய்க் காணப்பட்டாள்.

சாலமன் மன்னர் அக் கிழவியைப் பார்த்து, “உனக்கு எங்கு இருந்து இந்தத் துணிவு வந்தது? என் கட்டளையை மீறி உன்னை யார் இக் கோவிலு் கட்ட காணிக்கை கொடுக்கக் கூறியவர்?” என்று கேட்டனர்.

கிழவி அரசரைப் பார்த்து, “நான் காணிக்கை ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை; இக் கோவில் கட்டக் கற்களை ஏற்றிவந்த வண்டிகளில் பூட்டப்பட்ட எருதுகளுக்குக் கொஞ்சம் வைக்கோல் கொடுத்தேன். இதுதான் நான் கொடுத்த காணிக்கை.” என்று கூறினாள்.

அப்போதுதான் தற்பெருமையும் தன் மதிப்பும் கடவுள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார்போலும்! குற்றமற்ற மனத்தோடு ஆடம்பரம் இல்லாமல் தரும் செய்த கிழவி கடவுள் எண்ணத்திற்கு உரியவளானாள் போலும் என்பதை சாலமன் உணர்ந்தார்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல், அனைத்துஅறன்
ஆகுலரி பிற.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. எது உண்மை அறம்?
2. சாலமன் மன்னர் கொண்ட எண்ணம் என்ன?
3. கோயில் எம்முறையில் கட்டப்பட்டது?
4. சாலமன் மன்னருக்கு எப்போது கோபம் வந்தது?
5. சாலமன் மன்னர் எந்த உண்மையை எப்போது உணர்ந்தார்?

5. பொறுத்தவர் என்றும் புகழே பெறுவர்

பொறுமைக் குணம் ஒரு சிறந்த குணம். “பொறுத்தவர் நாடு ஆள்வார் ; பொங்கினவர் காடு ஆள்வார்” என்பதும் நம் நாட்டுப் பழமொழி. பிறர் நமக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடும். அதன் பொருட்டு அவர்களை நாம் தண்டிக்க முயல்வோம். அப்படித் தண்டிப்பதால் நாம் அடையும் இன்பம், பல நாள்க்கு நிலைத்திருக்கும் இன்பமாக இருக்காது. அந்த ஒரு நாளில் மட்டும் ‘நமக்குத் தீமை செய்த வரைத் தண்டித்துவிட்டோம்,’ என்று எண்ணி இன்பம் அடைவோம். ஆனால், நமக்குத்தீமைசெய்த வரைநாம் தண்டனை ஒன்றும் செய்யாமல் பொறுத்து வந்தோமானால், உலகம் அழியும் வரைக்கும் புகழையே அடைவோம். இதைக் கீழ்வரும் நிகழ்ச்சியினால் அறிந்துகொள்ளலாம்.

நடுநாட்டைச் சேர்ந்த சேதி நன்னாட்டில் திருக். கோவலூரில் ஒரு மன்னர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் கடவுள் பக்தியில் சிறந்தவர். விபூதியினிடத்திலும், சிவனடியார்களிடத்திலும் நிரம்பிய அன்புடையவர். அவற்றை மெய்ப்பொருள் என்று எண்ணி வந்த தால், அவர் மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்று கூறப் பட்டார். அவருக்கு மலாடர் கோமான் என்பதும் பெயர். அவர் நல்ல படைபலம் பெற்றவர். தாமும் போரில் நின்று பின்வாங்காது போரிடக்கூடியவர்.

மலாடர் கோமானுக்கு ஒரு பகைவன் இருந்தான். அவனது பெயர் முத்தநாதன் என்பது. அவனுக்கு மலாடர் கோமானாரை வென்று அவருடைய நாடுநகரங்களை எல்லாம் தான் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது எண்ணம். அதற்காகப் பல முறை சேதிநாட்டு மன்னரோடு போரிட்டான். போர் செய்த ஒவ்வொரு முறையும் தோற்றுப்போனான். கடைசியில் சேதிநாட்டு மன்னரை வஞ்சகையால் வெல்ல எண்ணினான்.

முத்தநாதனுக்கு மலாடர் கோமானது சைவப் பற்று நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே, சிவவேடம் பூண்டு அவரை அணுகித் தன் கருததை முடித்துக் கொள்ளத் திட்டமிட்டான். காவியுடை உடுத்திக் கொண்டான்; சடைமுடி தரித்துக்கொண்டான்; நெற்றியில் விபூதியினைப் பூசிக்கொண்டான்; கையில் ஒரு கவளிகையை எடுத்துக்கொண்டான்; அக் கவளிகை ஒரு புத்தகம் ஒன்று வைக்கப்பட்டு மூடப்பட்டு இருந்தாற்போல் காணப்பட்டது. ஆனால், அது புத்தகக்கவளி அன்று; அது ஒரு சிறு கத்தி ஒளித்துவைக்கப்பட்ட கட்டாகும். இந்த விதமான வேடத்தோடு மலாடர்கோமான் அரண்மனையை அடைந்தான் முத்தநாதன்.

முத்தநாதன் வாயிற்காவலர்களைக் கடந்து மன்னர் படுக்கை அறைக்குச் சென்றுவிட்டான். மலாடர் கோமான் சிவவேடதாரியைப் பார்த்ததும் நல்லவிதமாக வரவேற்று உபசரித்தார். “ பெரியீர், என்கைத் தேடிவந்த கருத்து என்னவோ ? ” என்று

வாய்முடி, கைகட்டிக் கேட்டார். அந்தச் சமயம் முத்தநாதன், “மன்ன, இதுவரையில் வெளிவராத சிவ ஆகமம் ஒன்று எனக்குக் கிடைத்தது. அதனை உனக்கு உபதேசம் செய்ய வந்தேன்.” என்று பதில் கூறினான்.

இவ்வாறு முத்தநாதன் சொன்னால் சைவ அன் புடைய மலாடர் கோமான் கம்மா இருப்பாரோ? மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டு “குருமூர்த்தி! அந்த ஆகமத்தை உபதேசியுங்கள்” என்று தலை வணங்கிக் கேட்டார். இதுதான் சமயம் என்று எண்ணிய முத்தநாதன், உடனே புத்தகம் அவிழ்ப்பவன்போல் கட்டை அவிழ்த்தான்; கத்தியை எடுத்தான். நாய குரைக் குத்திவிட்டான்.

தத்தன் என்னும் வாயில் காவலன் இதனைக் கண்டு சகியாதவனாய்த் தன் வாளினால் முத்தநாதனைக் கொல்லக் கையெடுத்தான். அந்தத் தருணம் மலாடர் கோமான், “தத்தா, இவரை ஒன்றும் செய்யாதே. இவர் நம்மவர்” என்று தடுத்தார். அரசனது ஆணையை மறுக்க அஞ்சித் தத்தன் வாகை உறையில் இட்டுக்கொண்டான். பிறகு அரசர் முத்தநாதனுக்கு வழியில் ஒரு தீங்கும் நேராதபடி தொகிலூரம் உயிருடன் சேருமாறு விட்டுவரும்படி சொன்னார். அவனும் அவ்வாறே செய்தான். மலாடர் கோமான் திருநீற்றையும் சிவவேடத்தையும் மெய்ப்பொருளாக எண்ணி வந்ததால் மெய்ப்பொருளார் என்றே அழைக்கப்பட்டார்; அழியாப் புகழையும் பெற்றார்.

ஒட்டலன்செய் தீமைக்கு ஒருதுநமர் என்றுஉரைத்தார்
 சுட்டியசீர் மெய்ப்பொருளார் சோமேசா—முட்ட
 ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
 பொன்றும் துணையும் புகழ்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பொறுத்தவர் அடையும் பேறும், பொறுக்காதவர்
 பேறும் பேறும் எவை?
2. மலாடர் கோமாளைப் பற்றி உனக்கு என்ன
 தெரியும்?
3. முத்தநாதன் யாவன்?
4. அவன் எப்படி மலாடர் கோமாளை வெல்ல ஏற்பாடு
 செய்தான்?
5. மலாடர் கோமான் பொறுமையாளர் என்பது
 எப்படித் தெரிகிறது?

6. இன் சொல் இருக்க வன்சொல் ஏன் ?

நாம் எப்போதும் இனிய சொற்களையே பேச வேண்டும். இனிய சொற்களைப் பேசுவதால் இனிமையே ஏற்படும். இதனை நாம் நம் வாழ்வில் நம் கண்முன் பார்க்கலாம். வன்மையான சொற்களைப் பேசவே கூடாது. இனிய சொற்கள் இனிமை தரும்போது ஏன் வன்சொற்களைப் பேசவேண்டும்?

இராமனைப்பற்றி உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவன் மிகவும் நல்லவன். தாய் தந்தையர் சொல்படி நடப்பவன். அவனை எல்லோரும் விரும்பும்.

புவர். ஏன் முனிவர்களும் விரும்புவர். ஒரு சமயம் விசுவாமித்திரர் அயோத்திக்கு வந்தார். தசரதமகா ராசனைக் கண்டார். தசரதனை நோக்கி, “தசரதா, உன் முத்தமகனான இராமனை என்னோடு அனுப்பு” என்று கேட்டார். தசரதனுக்கு இராமனைச் சிறிதும் பிரிந் திருக்க முடியாது. என்றாலும், பெரியவர் அழைக் கிறார். என் செய்வான்? கடைசியில் தன் குலகுரு வான வசிஷ்டர் அனுப்புமாறு கட்டளை இட்ட பிறகு, தசரதன் விசுவாமித்திரருடன் இராமனை அனுப்பி னான். இராமனுடன் இலக்குமணனையும் அனுப்பி னான்.

விசுவாமித்திரர் இராம இலக்குமணர்களை அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்குச் சிறந்த வில்வித் தைகளைக் கற்பித்தார். அவர்களைக் கொண்டு தாட கை என்னும் இராட்சசியைக் கொல்வித்தார். பிறகு அவர்களை மிதிலாபுரிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மிதிலையில் ஜனகமகாராஜன் அரசு செய்துவந் தான். அவனுடைய மகளே சீதை. அவன் ஒரு வில் வைத்து இருந்தான். “அதை யார் எடுத்து வகைக்கின்றார்களோ, அவர்கள் என்மகள் சீதையைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம்.” என்று கூறி யிருந்தான். பலரும் அவ் வில்லை வகைக்க முயன்றும் அவர்களால் முடியாமல் போயிற்று. இராமன் எழுந் தான்; வில்லை எடுத்தான்; வகைக்கத் தொடங்கினான். அது வகைப்பதற்கு முன் ஒடிந்துவிட்டது. என்ற லும், சீதை இராமனுக்கு மாலை இட்டாள். சீதை இராமனுக்கு மனைவியாயினாள். திருமணமும் சிறப் பாக நடந்தது.

இராமன் தன் மனையாளான சீதையை அழைத்துக்கொண்டு தன் உறவினருடன் வரும்போது, வழியில் பரசுராமர் தசரதராமனைச் சந்தித்தார். "அடே தசரத ராமா? நீ ஏதோ சிவ தனுசை ஒடித்துவிட்டோம்" என்று எண்ணுகிறாய்! அது பழைய வில். செல்லரித்த வில். அதனால்தான் நீ கையில் எடுத்து வகைக்கத் தொடங்கும்போதே அது முறிந்துவிட்டது. இதோ என் கையில் விஷ்ணு தனுசு இருக்கிறது. இதை வகை பார்க்கலாம். அப்போதுதான் உன் ஆண்மையை மெச்சவேன். உன் தோள்வலியைச் சோதிக்க வந்தேன். என் தோளும் சிறிது தினைவு கொண்டுள்ளது. இதற்காகவே இப்போது வந்தேன்" என்று கோபத்துடன் பரசுராமர் பேசினார்.

தசரதராமன் பரசுராமர் பேசிய வார்த்தைகளைப் பொறுமையாகக் கேட்டான். பரசுராமரைப் போலப் படபட என்று பேசவில்லை. தசரதராமன் இனிய சொற்களையே பேசலானான், "முனிவரே! நீர் இப்படியில்உள்ள அரசர்களை எல்லாம் அழித்து விட்டீர் என்றாலும், நீர் ஜமதக்கினி முனிவரின் பிள்கை. மேலும், தவவிரதத்தை மேற்கொண்டுள்ளீர். உம்மையே நீர் கொடுத்து வகைக்கச்சொன்ன வில்லுக்குப் பலியாக்க நான் எண்ணவில்லை. ஆகவே, இந்த விஷ்ணு தனுசை வகைத்து அம்பு செலுத்துவதற்கு இலக்குக் கூறுக" என்று இனிமையுடன் கேட்டான். இப்படியல்லவோ இன்சொல் கூற வேண்டும்?

இன்சொல் இராமன் இயம்ப இரேணுகைசேய்
 துன்பமொழி யேபுகன்றான் சோமேசா-அன்புடைய
 இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
 வன்சொல் வழங்கு வது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. நாம் எவ்வாறு பேசுதல் வேண்டும்? ஏன்?
2. இராமனை ஏன் விஸ்வமித்திரர் அழைத்துச் சென்றார்.
3. ஜனகமகாராஜனைப்பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்?
4. பரசுராமர் இராமனை நோக்கி என்ன கூறினார்?
5. இராமன் எம்முறையில் பேசினான்?

7. கேள்வி ஞானமும் சிறந்த ஞானம்

மக்கள் வேறு, மிருகங்கள் வேறு என்பதை எப்படி அறியலாம். படித்தவர்களைத்தான் மக்கள் என்றுகூற வேண்டும்; படிக்காதவர்களை மிருகங்கள் என்று கூறவேண்டும். ஆகவே, மக்களாகப் பிறந்தவர் படித்து அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும். படிக்க வசதி இல்லாதவர், படித்தவர்கள் சொல்வதையேனும் நன்றாகக் கேட்டுவரவேண்டும். அப்படிக் கேட்பதனாலும், அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். இந்தக் கேள்வி அறிவு மனச்சோர்வு ஏற்பட்டபோது, வழக்கி விழுங்காலத்தில் எப்படி ஊன்றுகோல் உதவுகிறதோ, அதுபோல் கேள்வி அறிவு உதவி செய்யும். அதற்கு உதாரணமாக ஒரு பழங்காலத்து வரலாற்றைப் பாருங்கள்.

இந்தியாவில் பொத்தப்பிநாடு என்பது ஒன்று. அந்நாட்டின் தலைநகர் உடுப்பி என்பது. அந்நாட்டின் அரசன் நாகன் என்பவன், இவன் வேடர்குலத்தைச் சேர்ந்தவன். இவன் மனைவி தத்தை என்பவள். இவ்விருவருக்கும் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை நல் உடலுடன் வன்மையாக இருந்ததால், திண்ணன் என்று பெயரிட்டு இன்பமாக வளர்த்து வந்தனர்.

திண்ணன் நன்கு வளர்ந்து வேட்டையாடும் வயதும் பெற்றான். நல்ல நாளில் தன் தோழர்களான காடன், நாணன் என்பவருடன் காட்டிற்குக்

கன்னி வேட்டையாடச் சென்றான். முதல் முதல் ஆடும் வேட்டை கன்னிவேட்டை என்று சொல்லப் படும். திண்ணன் காட்டில் வேட்டையாடிப் பல மிருகங்களைக் கொன்றான். கடைசியில் ஒரு பன்றி திண்ணனுக்குப் பெருந்தொந்தரவு கொடுத்தது. அதனை விடாது தொடர்ந்து அதையும் கொன்றான். கொன்ற பன்றியைச் சமைத்து உண்பதற்காகப் பக்குவப்படுத்தச் சொல்லித் தம் கண்ணுக்கு எதிரே தோன்றும் காளத்தி மலைமேல் கடவுளைக் காண நானனும் திண்ணனும் சென்றனர்.

நானன் மலைமேல் சிவலிங்கம் இருக்கக்கண்டு, அதனை விட்டுவர மனம் இல்லாமல், தனியே காட்டில் சிவபெருமான் இருக்கிறாரே, என்று இரக்கங்கொண்டு அவருக்கு உணவு கொடுக்கவும் எண்ணினான். சிவலிங்கத்தின் மீது மலரும், நீரும் இருப்பதைப்பார்த்து, “இவை ஏன் இருக்கின்றன? என்று கேட்டான். நானன் “திண்ணா! சிவ கோசரியார் என்னும் அர்ச்சகர் இந்த லிங்கத்தை நீராட்டி மலர் இட்டுப் பூசைபண்ணுகிறார்.” என்று சொல்லினான். தானும் அவ்வாறே செய்ய எண்ணிக் காடன் பக்குவம் செய்த பன்றி மாமிசத்தில் சதையான பாகங்களை எடுத்துக்கொண்டான். அதனைத் தேனில் தோய்த்து வைத்துக்கொண்டான். வாயில் நீரும், தலையில் மலர்களையும் கொண்டுவந்தான். செருப்புக் காலால் சிவன் முடியில் இருந்த மலர்களைத் தள்ளினான். வாயில் நீரைச் சிவலிங்கத்தின் தலையில் உமிழ்ந்தான். தலையில் இருந்த மலர்களைக் கொட்டினான். மாமிசத்தையும் அன்புடன் ஊட்

புனன். இரவில் மிருகங்களால் சிவலிங்கத்திற்குத் தீங்கு வராமல்படி காத்துவந்தான்.

சிவ கோசரியார், 'கோவிலில் ஏதோ அகத்த மாகக் காரியம் நடக்கிறது. இதனை நடத்த ஒட்டா மல்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டு'மென்று எண்ணி இறைவனிடம் முறையிட்டார். காளத்தியப்பர் சிவ கோசரியார் கனவில் சென்று " அகத்தம் செய்பவன் எவனோ என்று எண்ணுதே. அவன் என்னிடம் கொண்ட அன்பினை அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. அதனை நானே ஒளிந்து நின்று பார்" என்றனர். சிவ கோசரியார் மறுநாள் ஒரு மரத்தின் பின்புறம் மறைந்து கொண்டிருந்தார்.

திண்ணன் உணவு கொணர வெளியே போய் மீண்டபோது, சிவலிங்கத்தின் கண் ஒன்றில் இரத்தம் ஒழுகக்கண்டான். "ஐயோ, நாம் இல்லாத போது, ஏதோ தீங்கு இறையவர்க்கு நேர்ந்தது" என்று எண்ணி வருந்திக் காட்டில் உள்ள முலிகை களைப் பலவற்றையும் பிழிந்து இரத்தத்தை நிறுத்தப்பார்த்தான். இரத்தம் நிற்கவில்லை. கடைசியில் அவனுக்கு, "ஊனுக்கு ஊன் இடல் உசிதம்" என்று கேள்விப்பட்ட பழமொழி நினைவு வந்தது. உடனே, "கண்ணுக்குக் கண்ணை வைப்போம்" என்று தன் கண்ணைப் பிடுங்கி இறைவர் கண்ணில் அப்பினான். இரத்தம் நின்றது. திண்ணன் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவே இல்லை. மற்றொரு கண்ணில் இரத்தம் வர, அது கண்டு பயந்திலன். மற்றொரு கண்ணையும் பிடுங்கி வைக்கத் தீர்மானித்துப் பிடுங்கும்போது, கடவுள் தடுத்துவிட்டார். திண்ணன்

கடவுளுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்ததால் கண்ணப்ப
ராஜர்.

ஊனுக்குஊன் என்னும் உரைகண்டு உவந்தனரே
தூநல்சீர்க் கண்ணப்பர் சோமேசா-ஆனதனால்
கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க அஃது ஒருவற்கு
ஒற்கத்தின் ஊற்றும் துணை.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. மக்கள் எப்போது மக்களாக எண்ணப்படுவார்?
2. திண்ணன் எங்கு யாருக்குத் திருமகனாகப் பிறந்தான்?
3. திண்ணன் மகி மீது கண்டவை எவை?
4. திண்ணன் எங்கனம் சிவ லிங்கத்தைப் பூசனை செய்து வந்தான்.
5. திண்ணன் எதனால் கண்ணப்பர் ஆனான்?

8. விடாமுயற்சி வெற்றிக்கு வழி

ஒளவைப் பிராட்டியார் நமக்காகச் சொன்ன நீதிமொழிகள் பல. அவற்றுள் ஒன்று, “ஊக்கமது கைவிடேல்.” என்பது. இதன் அர்த்தம் யாது? முயற்சியைக் கைவிடாதே என்பதுதானே? ஏன்? இப்படி, “ஊக்கமது கைவிடேல்” என்று ஒளவை யார்கூறினர்? ஊக்கத்தைக் கைவிடாமல் இருந்தால் அவ்வூக்கம் நமக்கு மேல்மேலும் செல்வத்தை உண்டுபண்ணும். ஊக்கம் இல்லாமல் சோம்பேறிகளாக இருந்தால் தரித்திரம்தான் ஏற்படும். சோம்பல் தரித்திரத்தில்தான் கொண்டுபோய்விடும். முயற்சியே வெற்றிக்கு வழி காட்டுவது. இதோ பாருங்கள்!

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவர் கூற்றுவநாயனார் என்பவர். அவர் களந்தை என்னும் ஊரின் தலைவராக இருந்தார். ஆகவே, அவர் ஒரு குறுநில மன்னர். அவர் களந்தைப் பதிக்கு மட்டும் தலைவராக இருக்க விரும்பவில்லை. பல நாடு நகரங்களையும் வென்று அவற்றைத் தம் ஆட்சியின்கீழ் அமைக்க விரும்பினார். ஒன்றைப்பெற விரும்புகிறவர் ஊக்கமுடையவராயும் மனோபலம் உள்ளவராயும் இருந்தால், எண்ணியபடி தடையில்லாமல் பெறுவர். அந்த முறைப்படி கூற்றுவநாயனார் தமது நால்வகைச் சேனைகளான தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படைகளைக் கொண்டு பல நாடு நகரங்களை வென்றார். தம் நாட்டுடன்

சேர்த்தார். ஆனால், அவருக்கு ஒரு குறைமட்டும் இருந்தது. அதாவது தாம் சிற்றரசராக இருப்பதால், அதாவது குறுநில மன்னராக இருப்பதால், தாம் நாடு, நகரங்களையும், சதுரங்க சேனைகளையும் பெற்றிருந்தும் முடியுடைய மூவேந்தர்களான சேர சோழ, பாண்டியர்களைப் போலப் பரம்பரையான அரச முடியைப் பெற்றிருக்கவில்லையே என்ற குறை பாடேயாகும். அதற்காகத் தாம் தக்க பெரியவர்களால் முடிசூட்டப்பட்டுவிட்டால், தமக்குப் பின்னால் வருபவர்க்கு அது பரம்பரை உரிமை யுடையதாகி விடும் என்று யோசித்து, சிதம்பரத்தில் இருந்த அந்தணர்களிடம் தமக்கு முடிசூட்டும்படி வேண்டினார்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ஒரு கொள்கை வைத்திருந்தனர். அதாவது சோழ மன்னர்களுக்குத்தான் தாம் முடிசூட்டுவது என்றும், மற்றவர்களுக்குச் சூட்டுவது தில்லை என்றும் கொண்டிருந்த கொள்கையாகும். அதன்படி கூற்றுவ நாயனார்க்கு முடிசூட்ட மறுத்தனர். தில்லைவாழ் அந்தணர் இப்படிச் சொன்னதும் அதன்பொருட்டுச் சிறிதும் மனம் சோர்ந்திலர் கூற்றுவ நாயனார். அவர் விடாமுயற்சி வெற்றிக்கு வழி என்பதை நன்கு அறிந்தவர். ஆதலின், சிதம்பர நடராஜப் பெருமாளையே வேண்டி, அவர் கூறும் ஆணைப்படி நடப்போம் என்று தீர்மானித்து, நடராஜப் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொண்டார். நடராஜப் பெருமான் அவர் கனவில் தோன்றி “ அன்பனே! உனக்குச் சாதாரண மன்னர் முடி, முடியாக அமைய வேண்டா. என் திருவடியே

உன் சிரசுக்கு ஏற்றமுடி. அதனைச்சூடி அரசு செய்க' என்று ஆணையிட்டார். நாயனாரும் மனம் மிக மகிழ்ந்தார். தம் எண்ணம் மிக மிக நல்ல முறையில் நடந்தேறியது என்று மகிழ்ந்தார். நடராஜப் பெருமான் திருவடிகளையே முடியாகத் தாங்கினார். முடியுடைய மன்னராய் விளங்கினார். திருவடியாகிய முடியினைச் சூட்டிக்கொண்டு தாம் வென்ற நாடு நகரங்களுக்கு எல்லாம் மன்னராய் அரசு செய்து வந்தார். இந் நாயனார் எண்ணியவற்றை எப்படிப் பெற்றார்? இடைவிடா முயற்சியால் அல்லவா? ஆகவே, நாமும் முயன்று வெற்றியைப் பெற வேண்டும்.

கூற்றுவர் முவேந்தர் நிலமும்கைக் கொண்டாரே
தோற்றும் தா ளாண்மையினால் சோமேசா-சாற்றும்
முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புருத்தி விடும்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. ஓளவையார் ஊக்கத்தைப் பற்றி என்ன உரைத் துள்ளார்? அதன் பொருள் யாது?
2. ஊக்கத்தாலும் சோம்பலாலும் முறையே என்ன கிடைக்கும்?
3. கூற்றுவ நாயனார் யாவர்? அவரைப் பற்றி அறிந்தவை யாவை?
4. அவர் கொண்ட துயரம் யாது?
5. அவர் துயரம் யாரால் எப்படித் தீர்ந்தது?

9. அழுதுபுரண்டாலும் மாண்டார் மீளார்

உடம்பு ஒரு பறவையின் முட்டை போன்றது. உயிர் அம் முட்டையினுள் இருக்கும் பறவைக்குஞ்சு போன்றது. இவ்வுயிராகிய பறவைக்குஞ்சு தன் உடம்பாகிய முட்டையைத் தனியே போட்டு விட்டுப் போய்விடும்; இம் முட்டை தான் இருப்பதற்கு இருப்பிடமாய் இருந்ததே என்று கூட எண்ணாது. இதனால் நாம் அறிவது யாது? உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள நட்பு நீடித்திருக்காது. அது திடீர் என்று நீங்கிப் போகும் என்பதல்லவா? அப்படி நீங்கிய போது நாம் வருந்துவதில் பல னில்கூ. இறப்பு என்பது எந்த வயதிலோ எந்த நேரத்திலோ வரும் என்பதையும் எண்ணிக்கொள்ள

வேண்டும். முட்டையைப் போட்டுவிட்டுப் போன பறவைக்குஞ்சு மீண்டும் அதே முட்டையினுள் வந்து சேராததுபோல, முன்னிருந்த உடலைவிட்டுப் போன உயிர் மீண்டும் அதே உடலில் வந்து புகாது என்பதையும் அறிதல்வேண்டும். இந்த உண்மையினை அறியாத ஒரு மாது தன் குழந்தை இறந்தமைக்காக வருந்தி, அதன் உயிரை மீண்டும் பெற ஆவ்ந்ததைப்பற்றி நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்களாக.

கௌதமி என்பவள் ஒரு நல்ல மாது. அவளுக்குக் கடவுள் அருளால் ஓர் அருமையான குழந்தை பிறந்தது. ஐயோ! அக்குழந்தை நீண்ட ஆயுளைப் பெருமல் இறந்து போயிற்று. நீண்ட நாள் பிள்கை இல்லாமல் பெற்ற குழந்தை நீடித்திருக்காமல் இறந்து போனதைக் குறித்து, “கோ” என்று அழுதாள் கௌதமி. அழுது என்ன பயன்? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ? வரார் அல்லவா? இந்த உண்மையை அவள் அறிந்து கொள்ள வில்லை. தன் குழந்தை எப்படியும் உயிர் பெற்று எழ வேண்டும் என்று எண்ணிப் புத்தர் பெருமானிடம் சென்றாள்.

புத்தர் கௌதமியைப் பார்த்து “மாதே ஏன் என்னிடம் வந்தாய்?” என்று கேட்டார். உடனே கௌதமி, “ஐயா நான் நீண்ட நாள் பிள்கைப்பேறு இல்லாமல் சமீபத்தில்தான் பிள்கையைப் பெற்றேன். ஆனால், அப்பிள்கை உயிருடன் இருந்து என்கவலை தீர்க்க இராமல், இறந்து போயிற்று. உம்மிடம் சாவைப்போக்கும் மருந்திருப்பதாகக் கேள்விப்

பட்டேன். ஆகவே, அம்மருந்து கொடுத்து எம் மகவை எழுப்புக” என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

புத்தர் பெருமான் கௌதமியின் வார்த்தை களைக் கேட்டுச் சிரித்துத் தம் முள்ளத்தில் அவளது அறியாமைக்கு இறங்கி அவளுக்கு நல்ல முறையில், ‘இறப்பு என்பது உலகில் இயற்கை’ என்பதை அறிவிக்க எண்ணங் கொண்டார். இப்படி எண்ணிய வர், கௌதமியை நோக்கி, “அம்மா! நீ சென்று யாரும் இறக்காத வீட்டிலிருந்து கடுகு கொண்டுவா. அதன்பின் உன் பிள்ளையை எழுப்புகிறேன்.” என்றனர்.

கௌதமி மிகவும் சந்தோஷத்துடன் அதுவரை எவரும் இறவாத வீட்டிலிருந்து கடுகு கொண்டு வரப் புறப்பட்டாள். கௌதமி ஒவ்வொரு வீடு தோறும் சென்று “ஐயா இவ்வீட்டில் இதுவரை எவராகிலும் இறவாது இருக்கின்றாரா! அம்மா இந்த வீட்டில் யாராகிலும் இதுவரை இறவாமல் இருக்கின்றாரா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே போனாள். இவள் பல வீடுகளை விசாரித்தும் இறவாதவர் வீடு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவள் கேட்ட ஒவ்வொரு வீட்டாரும், இவளைப் பார்த்து, “பைத்தியக்காரி! உலகில் இறவாதவர் யார் இருக்கின்றனர்? போ, போ” என்று கூறி அனுப்பி விட்டனர்.

கௌதமி மிகவும் வருத்தத்துடன் புத்த பிராணை அடைந்து, தான் கேட்ட எந்த வீட்டிலும் இறவாதவர் இல்லை என்றும், அதனால் கடுகு கொண்டுவர

இயலவில்லை என்றும் கூறினள். உடனே புத்தபிரான் அவளை நோக்கி, “அம்மணி! இப்போதாகிலும் உணர்ந்துகொள். இறப்பது உலக இயற்கை. அந்த இயற்கைப்படி உன் குழந்தை இறந்தது. உயிருக்கும் உடலுக்கும் உள்ள தொடர்பு பறவைக்கும் அதன் முட்டைக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றது. முட்டையைப் போட்டுவிட்டுப் பறவை பறந்து போவது போன்று உயிர் உடலை விட்டுப் போய்விடும்” என்று கூறி அவளை அனுப்பினர்.

குடம்பை தனித்தொழியப் புன்பறந் தற்றே
உடம்பொடு உயிரிடை நட்டி.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. நம் உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பை எதனோடு ஒப்பிடலாம்?
2. கௌதமி என்பவள் யாவன்? அவள் கொண்ட துன்பம் எது?
3. அவள் ஏன் புத்தரை அணுகினாள்? அப்போது அவர் என்ன கூறினார்?
4. கௌதமி விடுகள் தோறும் சென்று எந்த உண்மையை அறிந்து கொண்டாள்?
5. புத்தர் கௌதமிக்கு உரைத்த உபதேசம் யாது?

10. ஆராய்ந்து நடத்தும் அரசே அரசு

பிள்ளைகளுக்குத் தெய்வம் தாய் தந்தையர். சிஷ்யனுக்குத் தெய்வம் குரு. மனைவிக்குத் தெய்வம் அவளுடைய புருஷன். ஆனால், எல்லா உயிர்களுக்கும் தெய்வம் அரசன். ஆகவே, அரசன் குடிமக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை அதிகம். அவன் யார் யாருக்கு எது நடக்கிறது? என்பதை எப்போதும் அறிந்து வருபவனாக இருக்கவேண்டும். இது அவனுக்கு இருக்கும் பலவிதமான தொழில்களில் ஒன்றாகும். அப்படி அறிந்துகொள்ளும்போது வெகு சாமர்த்தியமாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு அறிந்து அரசு புரிந்த மன்னன் ஒருவனைப்பற்றிக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

பாண்டிய நாட்டில் அனந்தகுண பாண்டியன் அரசு செய்துவந்தான். அவன் காலத்தில் திருப்பத்தூரில் இருந்த ஒரு பிராமணன் தன் மனையாகியும் கைக் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு, தன் மாமனார் வீட்டில் சில நாள் தங்கி இருக்கப் புறப்பட்டான். இவர்கள் இடைவழியில் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியில் சிறிது களைப்பாறத் தங்கினர். பிராம்மணனுடைய மனைவிக்குத் தண்ணீர் தாகம் இருந்ததால் தண்ணீர் கொண்டுவரப் பிராம்மணன் சென்றான்.

விதியின் காரணமாக ஆலமரத்தில் பொத்திக் கொண்டிருந்த ஓர் அம்பு காற்றினால் அசைந்து கீழே விழும்போது, பிராம்மணன் மனைவியின் மார்பில் நேரே விழவே அவள் இறந்தாள். தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்ற பிராம்மணன் திரும்பிவந்து

பார்க்கும்போது மனைவி இறந்துகிடப்பதைக் கண்டான். அவன் யார் நம் மனைவியைக் கொன்றவர் என்று சுற்றிச்சுற்றிப் பார்க்கும்போது, ஒரு வேடன் வெயிலுக்குப் பயந்து அந்த ஆலமரத்தின் ஒரு பக்கம் நிற்குகொண்டிருந்ததைக் கண்டான். உடனே பிராமணன் இவன்தான் தன் மனைவியைக் கொன்றவன் என்று தீர்மானித்து அவனைப் பாண்டியனிடம் இழுத்துக்கொண்டுபோய் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். வேடன் தான் கொல்லவில்லை என்றும், வெயிலுக்கு மர நிழலில் ஒதுங்கியதாகவும் கூறினான். என்றாலும், உண்மை ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. மன்னன் வேடனைச் சிறையில் அடைப்பித்தனன்.

அரசர்கள் எங்கு எது நடக்கிறது என்பதை அறியவேண்டியது கடமை ஆதலின், இதைப்பற்றி எப்படி அறிவது என்று யோசித்துக் கடைசியில் மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொண்டான். சொக்கலிங்கப் பெருமான் 'மன்தா ! கவலைப்படாதே, நானாக்கு உன்நாட்டில் வணிகர் தெருவில் ஒரு கலியாணம் நடக்கும். அங்கு நீயும் பிராம்மணனுமாக உருமறைந்து செல்லுங்கள். உண்மை தெரிந்துவிடும்' என்று அசரீரியாகச் சொன்னார்.

அனந்தகுண பாண்டியன் அப்படியே பிராம்மணனுடன் திருமணத்திற்குப் போனான். அங்கு இரண்டு இயம தூதரும் கலியாணத்திற்கு வந்தவர்போல் வந்திருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன், "நண்பா, நம் எமதருமர் இந்தக் கலியாண மாப்பிள்ளையின் உயிரைக் கொண்டு வருமப்படி

சொல்லி இருக்கிறார். இவன் உயிரை எப்படிப் பிரிப்பது?" என்று கேட்டான். அதற்கு மற்றவன், "அடே பயித்தியமே! நமக்கு இது முடியாத காரியமா? எப்போதோ ஆலமரத்தில் பொத்திக் கொண்டிருந்த அம்பைக் காற்றால் அசைத்துப் பிராம்மணனுடைய மனைவியின் மார்பில் பாயு மாறு செய்து அவள் உயிரைப் பிரிக்கவில்லையா? அதுபோலக் காளைமாட்டை விரட்டி விட்டு, அது நேரே மணமகனைக் குத்தும்படி செய்து இவனைக் கொன்றுவிடுவோம்" என்றான். இயம தூதர் அப்படியே காளைமாட்டை மருண்டு வருமாறு செய்தனர். குத்துமாறும் செய்தனர். மணமகனைப் பிணமாக்கினர். இந்நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் நேராகக் கேட்ட, கண்ட அரசனும் பிராம்மணனும் வேடன் மீதும் தவறில்லை என்பதை உணர்ந்து அவனை விடுதலை செய்தனர். அரசன் கம்மா இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் தீர ஆராய்ந்து அறிந்த தனால் அல்லவா உண்மை உணர்ந்தான்.

வேதன் இல்லாள் வீந்து இற மீனவற்கு நீதிரித்தாய்
சோதி பழி அஞ்சும் சோமேசா-பூதலத்தின்
எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்
வல்அறிதல் வேந்தன் தொழில்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. யார் யாருக்கு யாவர் தெய்வம்?
2. பிராமன் ஏன் வேடனை அரசனிடம் அழைத்துச் சென்றான்?
3. வேடன் ஏன் சிறைப்பட்டான்?
4. அசுரீரியாக அரசன் கேட்டவை யாவை?
5. மணமகன் எப்படிப் பிணமாகானான்?

11. அன்புடையார் அருமைக் குணம்

அன்பு என்பது ஓர் அருங்குணம். ஆனால், அவ்வன்பைத் தன்னைச் சார்ந்தவர்களிடத்தில் காட்டுகின்றவர்கள் பலராக இருந்தாலும், பிறரிடத்திலும் பிற உயிர்களிடத்தும் இவ்வன்பைக் காட்டுகின்றவர்களும் உண்டு. அவ்வன்பு என்னும் அருங்குணம் உடையார் தன் உயிரையும் உடலையும் கூடப் பிறருக்குக் கொடுத்துவிடுவர். இந்த அன்பைப் பெருதவர்கள் எல்லாவற்றையும் தாமே அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் இம்மி அளவு கூடப் பிறருக்குக் கொடுக்கமாட்டார். இங்குத் தந்தையார்தம் மகனிடத்தில் தன் நாட்டின் நன்மை காரணமாகக் காட்டிய அன்பைப்பற்றி அறிவோமாக.

வட தேசத்தைப் பாபர் என்னும் முஸ்லிம் இனத்தைச் சார்ந்த மன்னர் அரசுபுரிந்து வந்தார். இவர் வீர முடையவர். இதன் காரணமாகப் பல நாடுகளை வென்று அரசு செலுத்தியவர். தம் குடிகளுக்குத் துன்பம் வராதபடி அரசு செய்தவர். கடவுளிடத்தில் பக்தி பொருந்தியவர். அத்தகைய நற்குணம் பெற்ற பாபர் அரசருக்கு ஆண்டவன் அருளால் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது: அக்குழந்தையை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்.

பாபரின் குழந்தையே ஹுமாயூன் என்பது. ஹுமாயூன் நன்கு வளர்ந்துகாளைப் பருவம் எய்தினான். இளமைமுதல், அறிவு அமையப்பெற்று, கற்க வேண்டிய கல்விமுறைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தான். என்றாலும், கூடத்தகாத நண்பர்களுடன் சேர்ந்து குடி, குது முதலிய தீய பழக்கங்களில் ஈடுபட்டான். இவ்வாறு தம் மகன், அதுவும் தமக்குப் பின்னால் அரசு புரியவேண்டிய மகன், தியவர்களுடன் கூடிக் கெட்டொழிந்தானே என்று மிகவும் வருந்தினார் பாபர் மன்னர்; தம் மகனுடைய இழிசெயல்களுக்காக அவனை வெறுக்கவும் தொடங்கினார்.

இவ்வாறு மகனும் தந்தையாரும் வெறுப்புடன் வாழும் நாளில், ஹுமாயூனுக்கு நோய் வந்தது. அந்நோயை நீக்க வைத்தியர்கள் மருந்துகளைத் தந்தனர். எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மருந்துகள் கொடுத்தும் நோய் நீங்கவில்லை. தந்தையாருடைய வெறுப்பு நீங்கித் தம் மகன்படும் நோய்கண்டு தாமும் வருந்தினார். பெற்ற மனம் பித்தூ பிள்கா மனம், கல்லுதானே? வைத்தியர்களும் கைவிட்ட

னர். அவர்கள் “ஹுமாயூன் இந்நோயாயிலிருந்து தப்ப முடியாது.” என்று சொல்லிவிட்டனர். பாபர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகவும் வருந்தினார். தாம் உயிருடன் இருப்பதைவிடத் தம்மகன் உயிருடன் வாழ்ந்தால் தமக்குப் பிறகு தம் சந்ததி அரசு புரியவில்லை என்ற அபவாதம் இல்லாமல், தம்மகன் சிங்காதனம் ஏறி அரசுசெய்யக்கூடும் என்று எண்ணினார். உடனே தாம் வணங்கும் ஆண்டவனை நோக்கி, “என் மகன் படும் நோய் என்னைப் பற்றட்டும். என் மகன் நோயில்லாமல் சுகமாக இருக்கட்டும்” என்று பிரார்த்தனை செய்து, தம்மகன் படுத்திருந்த கட்டிலை ஒருமுறை சுற்றிவந்தனர். அவ்வளவுதான் ஹுமாயூனைப் பற்றியிருந்த நோய் பாபர் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றியது. அவர் அந்நோயால் வருந்தினர். ஹுமாயூன் நோய் நீங்கிச் சுகமுற்றான். இவ்வாறு ஹுமாயூன் சுகமுற்றதனால் தன் தந்தைக்குப் பிறகு அரசை ஏற்றான்.

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்; அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. அன்புடையார்க்கும் அன்பிலார்க்கும் உள்ள வேறுபாடு யாது?
2. பாபர் யாவர்? அவரைப்பற்றி அறிந்ததை எழுது.
3. பாபர் ஏன் தம்மகன்மீது சில காலம் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார்?
4. ஹுமாயூனுக்கு நேர்ந்த துன்பம் யாது?
5. ஹுமாயூன் எப்படிப் பிழைத்தான்?

12. பேசும் முன்பு நன்கு ஆராய்ந்து பேசு

உலகில் “பேசப் புகுந்தனையோ சாகப் புகுந்தனையோ” என்று ஒரு பழமொழி வழங்கிவருகிறது. இதன் அர்த்தம் யாது? பேசுவது என்றால் மிகவும் ஜாக்ரதையாகப் பேசவேண்டும். அப்படிப் பேசாமல் போனால், உனக்கு நீயே அழிவைத் தேடிக்கொள் பவன் ஆவாய் என்பது. பேச்சுத்தான் ஒருவனுக்கு உயர்வையும் தாழ்வையும் கொடுக்கவல்லது. பேச்சில் விழிப்பாக இருந்து நாம் பேசும் சொற்களில் சோர்வு வராதபடி பார்த்துக் கவனித்துப் பேசவேண்டும். அதாவது சொல் குற்றமோ பொருள் குற்றமோ தோன்றாமல் பேசவேண்டும். இப்படிப் பேசாததனால்தான் கும்பகர்ணன் நல்வாழ்வு பெறுவதை விட்டுச் சோம்பல் வாழ்வாகிய உறக்கத்தையே மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. அவனைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

இலங்காபுரியின் இருப்பிடம் ஒரு காலத்தில் இராட்சதர்களுக்கு இருப்பிடமாக இருந்தது. அதற்கு அரசனாக இருந்தவன் இராவணன் என்பவன். அவன் பத்துத்தலைகளும் இருபது கைகளும் உடையவனாய் இருந்தான். அவனுக்குத் தம்பி மார் இருவர். அவர்களுள் ஒருவன் பெயர் கும்பகர்ணன் என்பது. மற்றொருவன் பெயர் விபீஷணன் என்பது.

இந்த மூவர்களும் தெய்வங்களை நோக்கித் தவம் செய்தனர். அவர்கள் தவம் செய்ததனுடைய

நோக்கம், பல் வரங்களைப் பெற்றுச் சுகமாக வாழ் வதற்காக என்க.

இராவணன் தவம் செய்தான். அவனது தவத் தைக் கண்டு பிரம்மதேவர் அவன்முன் வந்து நின் றார். அப்படி நின்ற பிரம்மதேவரைப் பார்த்து, “சுவாமி நான் சாகாமல் இந்த உலகில் வாழ வேண்டும். எனக்குத் தேவர்களால் சாவு ஏற்படக் கூடாது. மிருகங்களால் இறப்பு ஏற்படக்கூடாது. காற்று, நெருப்பு, நீர் முதலியவற்றாலும் அழிவு ஏற் படக்கூடாது என்றெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே வந் தான். பிரம்மதேவரும் அவன் செய்த கடுந்தவம் காரணமாக, ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று கூறி அவன் வேண்டிய வரங்களை எல்லாம் கொடுத்தார். இராவணனுக்கு மிகவும் சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. தான் விரும்பியபடி எல்லாம் கிடைத்துவிட்டன என்று மகிழ்ந்தான்.

“இவ்வாறு தன் அண்ணனான இராவணன் ஒவ் வொரு வரமாகக் கேட்டுக்கொண்டான். இப்படிக் கேட்ட வரங்களில் சிலவிட்டுப்போய் இருக்கின்றன. விட்டுப்போன ஒன்றால் சாவு ஏற்பட்டால் என் செய் வார். நமக்கு வேண்டுவது சாகாமல் எப்போதும் நித்தியமாய் இருக்கவேண்டும் என்பது. அப்படி நித்தியமாய் இருப்பதற்கு ஏற்றார்போல ஒரே சொல்லில் எல்லா வரங்களிலும் அடங்கிய பொரு ளைக் கேட்கவேண்டும். அதற்கு ஏற்ற சொல் நித்தி யத்துவம் என்பது!” என்று கும்பகர்ணன் தீர்மானம் செய்தான். பிரம்மதேவர் அருகில் வந்து “உனக்கு எந்த வரம் வேண்டும்” என்று கேட்கும்போது, மற

வாமல் கேட்கவேண்டும் என்பதற்காக நித்தியத்துவம், நித்தியத்துவம் என்று வாய்க்குள் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். கும்பகர்ணனுடைய எண்ணத்தைத் தேவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். “ஐயோ! இந்த இராட்சதன் நித்தியத்துவம் என்னும் வரம்கேட்டு, அதன்படி அழியாமல் இருந்து வருவானால், தேவர்களாகிய நம் முடைய கடையும் முனிவர்கள், ரிஷிகள் முதலிய வர்களின் கடையும், அதோ கடிதான். ஆகையினால், இவன் இந்த வரத்தைப்பெறாமல் இருக்க வழி செய்யவேண்டும்.” என்று யோசனை செய்தனர். அப்படி யோசனை செய்து, “கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதி தேவியை வேண்டி, அவன் வரம்கேட்கும்போது, நித்தியத்துவம் என்று கேட்காத படி, நித்திரத்துவம் என்று கேட்கும்படி செய்வோம்” என்று தீர்மானித்தனர். அப்படியே கலைமகளிடம் சென்று தம் எண்ணத்தைத் தேவர்கள் சொல்லச் சரஸ்வதியும் அப்படியே கும்பகர்ணன் நாவில் இருந்து, நித்தியத்துவம் என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக, நித்திரத்துவம் என்று கேட்கும்படி செய்வதாகக் கூறினாள். நித்திரத்துவம் என்றால் சதா தூங்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது.

பிரம்மதேவர் கும்பகர்ணன் அருகே வந்தார். வந்து “கும்பகர்ண, உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்” என்றார். அதுவரையில், நித்தியத்துவம் என்று கேட்கத் தான் வாயினுள் சொல்லிச் சொல்லிப் பயிற்சி செய்தவன், “சுவாமி, நித்திரத்துவம் வேண்டும்” என்று கேட்டுவிட்டான். உடனே பிரம்ம

தேவர் “ அன்ப! அப்படியே ஆகட்டும்.” என்று கூறிவிட்டு மறைந்தனர். இதனால் கும்பகர்ணன் தன் வாயினாலேயே கெட்டான் என்பது தெரிகிறதல்லவா?

நித்தியத்து வங்கேட்பான் நித்திரைஎன் றேமயக்கம்
துய்த்தனனும் கும்பகன்ன் சோமேசா-எத்திறத்தும்
ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. ஏன் பேச்சில் விழிப்பாக இருக்கவேண்டும் ?
2. இராவணன் கேட்ட வரங்கள் எவை ?
3. தேவர்கள் கொண்ட கவலை யாது ?
4. ஏன் கும்பகர்ணன் நித்திரையில் ஆழ்ந்தான் ?
5. இப்பாடத்தின் திரண்ட கருத்து யாது ?

13. எண்ணியே எந்தக்காரியமும் செய்க

நாம் ஒரு காரியம் செய்வதற்கு முன் நன்கு யோசித்துச் செய்யத் தொடங்கவேண்டும். “நாம் செய்யப்போகும் காரியத்திற்கு எந்த அளவு முயற்சி வேண்டும்? அப்படி முயன்றால் இடையில் எந்தெந்தத் துன்பங்கள் வரலாம்? இக்காரியம் முற்றுப் பெற்றால் நாம் பெறக்கூடிய பயன் யாது?” என்பன போன்றவைகளை எல்லாம் முன்னதாகச் சிந்தித்து அதன்பின் காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கவேண்டும். இப்படி எல்லாம் நாம் செய்யவில்லை என்றால், இறுதியில் துன்பம்தான் அடைவோம். இதற்கு உதாரணமாக இராவணன் பட்ட பாட்டை இங்கே பாருங்கள்.

இராவணனைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. அவனைப்பற்றிக் கேட்டுக் கேட்டு உங்கள் காதுகளும் செவிடுபட்டு இருக்கும். அவன் மிகுந்த பலசாலி. அவனைக் கண்டால் யாவரும் பயப்படுவார். அவன் தனது பத்துத் தலைகளோடும் இருபது கைகளோடும் நடப்பதைப்பார்த்தால் ஒரு மலைதான் கால்பெற்று நடக்கிறதோ என்று நினைக்க எண்ணம் வரும்.

அவனுக்கு ஒரு விமானம் உண்டு. அது குபேரனால் கொடுக்கப்பட்டது. அவ்விமானத்தின் பெயர் புஷ்பக விமானம் என்பது. அதில் ஏறிக்கொண்டு இராவணன் தன் இஷ்டமான இடங்களுக்குப்

போவான். அப்படிப் போகின்றவன் ஒருநாள் சிவ பெருமான் அமர்ந்திருக்கும் திருக்கையாய மலைப் பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். அம்மலை இவனுடைய போக்குவரவுக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்று எண்ணினான். அம்மலை குறுக்கே இருப்பதால் சுற்றிக்கொண்டு போகவேண்டும். அதனைத் தூக்கி அப்பால் வேறு ஓர் இடத்தில் வைத்துவிட்டால் நாம் தாராளமாக நேரேபோய் நேரே வரலாம் என்று எண்ணினான். ஐயோ பாவம்! இந்த விதமான எண்ணம் இவனுக்கு ஏன் வந்ததோ தெரியவில்லை! என்ன செய்வது? கேடுவரும் பின்னே, மதிசெட்டுவரும் முன்னே" அல்லவா?

இராவணன் புஜபல பராக்கிரமசாலி என்றுதான் நாம் கேட்டிருக்கிறோமே! மேலும், அவன் நினைத்ததை நினைத்தபடி செய்பவன் என்று கூடத்தெரிந்து இருக்கிறோமே? ஆகவே, எல்லாம் வல்ல இறைவனும் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையைத் தூக்க முயன்றான். தனது இருபது தோள்களையும் இம் முயற்சிக்குப் பயன்படுத்தினான். தன் பத்துத் தலைகளையும் முட்டுக்கொடுத்து வெள்ளிமலையை எடுக்கத் துணிந்தான். அவன் துணிவு என்ன செய்யும்? கல்கைக்குத்தினால் கைதானே நோகும்? யானை முன், பூனியின் பலம் செல்லுமோ? அதுபோலச் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையை எடுக்க இவனால் முடியுமா? ஒருவேளை சாதாரண மலையை வேண்டுமானால் இவனால் பெயர்த்து எடுக்கமுடியும் என்று சொல்லலாம். சிவபெருமான் அமர்ந்துள்ள மலையை இவனால் எடுக்கத் தூக்க முடியுமா? முடி

யவே முடியாது. ஆகவே, இராவணன் முயற்சி என்ன ஆயிற்று? விழலுக்கு இரைத்த நீர் ஆயிற்று.

இராவணன் தன் இருபது கைகளையும் பத்துத் தலைகளையும், தன் மலைபோன்ற உடலையும்கொண்டு பார்வதி பங்கன் வீற்றிருந்த வெள்ளி மலையைத் தூக்க முயன்றான். அப்போது சிவபெருமான், தமது கால் பெருவிரலால் சிறிது அழுத்தினார். அவ்வளவு தான், இராவணன் ஆலையில் அகப்பட்ட கரும்பு போல் நசுங்கத் தொடங்கினான். அப்போது அவனது நல்லவேளையாக வாகீச முனிவர் மலையைச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தவர், இவன் படும் துன்பத்தைப்பார்த்து இரக்கங்கொண்டு “சுவாமி சாமவேதப்பிரியன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார். இவ்வாறு ஏன் சொன்னார் தெரியுமோ? சாமவேதம் பாடினால் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து அருள் செய்வார் என்பதை அறிவிப்பதற்காக என்க. அவர் சொன்ன குறிப்பை அறிந்தனன் இராவணன். உடனே சாமவேதம் பாடத் தொடங்கினான். அதனைக் கேட்ட சிவபெருமான் மனம் உருகித் தான் ஊன்றிய கால் பெருவிரலை எடுத்ததும் இராவணன் தப்பிப் பிழைத்தான்.

வெள்ளிவேற்பை எண்ணுது எடுப்பன்ன வீரெய்தித்
துள்ளிஅழித் தான்அரக்கன் சோமேசா-மெள்ள
முடிவும் இடையூறும் முற்றிஆங்கு எய்தும்
மடுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும் முன் ஷ்வெவ்வற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்?

2. இராவணன் யாவன்? அவனைப் பற்றித் தெரிந்ததை எழுது.

3. இராவணன் என்ன செய்யத் தீர்மானித்தான்? ஏன்?

4. வாகீச முனிவர் இராவணன் பிழைக்க என்ன கூறினார்?

5. இராவணன் எப்படி நசுக்கப்படாமல் தன் உயிர் தப்பினான்?

14. குது இல்லாமல் தூது செல்க

தூதர்கள் நல்ல பண்புடையவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் தம் மனத்தில் கள்ளம் கபடு அற்றவர்களாய் இருக்கவேண்டும். யார் தூது மொழி உரைத்து வரும்படி சொல்லி அனுப்பினார்களோ, அவர்கள் பொருட்டு உரைக்கவேண்டிய தூதுரைகளை ஒளிக்காமல் குறைக்காமல் உரைக்க வேண்டியவரிடம் உணர்த்துதல் வேண்டும். அத்தூதுரைகள் கேட்பவர்க்குச் சுடுசொற்களாக இருக்கலாம். அதனால் தூதுரைக்கச் சென்றவர்களுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நேரலாம். தம் உயிர்க்கே தீங்கு நேரிடிலும் நேரும். இத்தகைய நிலைகள் ஏற்பட்டாலும், இவற்றினைப் பொருட்படுத்தலாகாது. தம் தலைவர்க்கு மேன்மை தரும் முறையில் தூது உரைகளைக் கூறியே வருதல் வேண்டும். இவை தூதுரைப்பவர் பண்புகள்.

நளமகாராசன் தூதுவனாகச் செல்ல வேண்டிய சந்தர்ப்பமும் ஏற்பட்டது. அவன் மேலே கூறிய தூதர் இலட்சணத்திற்கு ஏற்பத் தூதுரைத்து மீண்டான். அவன் யாருக்காக யாரிடத்தில், ஏன் தூது சென்றான் என்பனவற்றைப் பாருங்கள்.

தமயந்தி என்பவள் விதர்ப்ப தேசத்து மன்னனது மகள்; அழகில் மிகுந்தவள். அவள் நளனை மணக்க விரும்பி இருந்தாள். அவ்வாறே நளனும் தமயந்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள விரும்பி

இருந்தான். இவர்கள் விருப்பப்படி திருமணத்தை முடிக்க விதர்ப்ப தேச மன்னனாகிய வீமராசனுக்கு இஷ்டம் இருந்தாலும், அரசர்களின் வழக்கப்படி கயம்வரம் என்ற ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து, எல்லா அரசர்களுக்கும் இந்தச் செய்தியை அறிவித்து, அவர்களை வரவழைத்து அவர்களுள் யாருக்குத் தமயந்தி மாகை போடுகிறாளோ, அவ்வரசன் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று ஏற்பாடு செய்தான். ஆகவே, இந்த ஏற்பாட்டின்படி நளன் கயம் வரத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

தமயந்தி மிகுந்த அழகுடையவள் என்று சொன்னோம் அல்லவா? அதனால் தேவர்களுள் வருணன், அக்கினி, இந்திரன், யமன் ஆகிய நால்வரும் தமயந்தியின் கயம்வரத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டனர். தமயந்தி தம்முள் எவர்க்கேனும் மாகை இடுவாள் என்பது அவர்கள் எண்ணம். இப்படிப் புறப்பட்டவர்கள் வழியில் நளனைப்பார்த்தனர். அவனும் தம்மைப்போல எண்ணம்கொண்டு புறப்பட்டவன் என்பது தெரிந்தும் அவனையே தமயந்தியிடம் தூது அனுப்பி, தங்களுள் எவர்க்கேனும் மணமாகை குட்டுமாறு சொல்ல வேண்டினர்.

நளன் நற்குணம் உடையவன். பிறர் வேண்டுதலை விருப்புடன் செய்பவன். தான் கலியாணம் செய்துகொள்ளப்போகும் தமயந்தியிடம், தேவர்களுள் ஒருவருக்கு மாகை குட்டுமாறு தன்னையே தூது அனுப்புகிறார்களே என்று கொஞ்சம் கூட யோசிக்கவில்லை. அப்படியே அவர்கள் விருப்பத்தைத் தமயந்திக்குக் கூறுவதாக வாக்களித்தான்.

ஆனால், ஓர் ஆண் மகன் பெண்கள் வாழும் இடத்திற்கு எப்படித் தனியே போக முடியும்? அதனால் தேவர்கள் அவனுக்கு ஒரு வித்தையைக் கற்பித்தனர். அதன் சக்தியால் யார் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் தன் உருவை மறைத்துத் தயந்தி வாழும் இடத்திற்குச் சென்றான். தமயந்தியைக் கண்டான். தேவர்கள் எண்ணத்தைச்சிறிதும் அஞ்சாது, கூசாது கூறினான். ஆனால், தமயந்தி நளகைத் தவிர்த்து வேறு யாருக்கும் மாகீ இடமுடியாது என்று உறுதி கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான். அதன்பின் தான் வற்புறுத்திப் பேசுவதில் பயனில்லை என்று திரும்பி வந்துவிட்டான். தான் தூதுசென்று பயன் இல்லாமல் திரும்பியதைத் தேவர்களுக்குக் கூறினான். தேவர்கள் நளனுடைய உண்மைத் தன்மையினைப் பாராட்டினர்.

தன் துயர் நோக்கான் தகைவிடுத்தோர்க் கேடறுதி
துவ்றமொழிந் தான்நிடதன் சோமேசா-என்றும்
இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு
உறுதி பயப்பதாம் தூது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. தூதர் பண்புகள் எவை?
2. நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் இருந்த எண்ணம் என்ன?
3. வீமராசன் எந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தான்?
4. நளன் ஏன் தமயந்தியிடம் தூதனாகப் போனான்?
5. தேவர்கள் நளனை ஏன் பாராட்டினர்?

15. தீமை செய்தவர்க்கும் நன்மையே செய்க

பெருந்தன்மை என்பது ஒரு சிறந்த குணம். இந்தக் குணம் இருக்கப்பெற்றவர்கள்தாம் பெரியவர்கள் ; சிறந்தவர்கள் ; உயர்ந்தவர்கள். இந்தப் பண்பு பெருதவர்கள் வயதால் பெரியவர்களாய் இருந்தும் பயனில்லை. பட்டம், பதவிகளால் சிறந்திருந்தும் பயன் இல்லை. வேறு எந்த விதத்தில் உயர்ந்திருந்தும் பயன் இல்லை. ஆனால், பெருந்தன்மை என்னும் குணத்தை எப்படிப் பெறுவது என்று நீங்கள் நினைக்கலாம் ; அதனைப் பெறுவது மிகவும் சுலபம். அதனை விகை கொடுத்து வாங்க வேண்டியது இல்லை. அது நம் நடத்தை மூலமாக வருவது ; அதாவது, நமக்குத் தீமை செய்தவர்களுக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டும். இதுவே பெருந்தன்மைக் குணத்தைப் பெறுவதற்கு வழி. இப்படித் தீங்கு செய்தவர்களுக்கு நன்மை செய்யாமல் நாங்களும் பெருந்தன்மை யுடையவர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் பயன் இல்லை.

பஞ்சபாண்டவர்களுள் முத்தவரான தருமர் பெருந்தன்மையுடையவர். அவர் மிகவும் பொறுமை சாலி. இப்போதும் யாரேனும் பொறுமையாக இருப்பாரானால், அவர்களைத் தருமர் மாதிரி பொறுமை சாலி என்று கூறிவருவதை யாரும் அறிவர்.

பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நேர் விரோதி துரியோதனன். துரியோதனன் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குச்

செய்த தீமைகளுக்கு அளவே இல்லை. அவன் அவர்களைக் கொல்வதற்குப் பல வழிகளில் முயற்சி செய்தான். அவர்களை நாட்டில் வாழவும் விடவில்லை. காட்டில் வாழும்படியும் சூழ்ச்சி செய்தான். பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு இருந்த சொத்து, சுதந்திரம் எல்லாவற்றையும் சூதாடி வென்றுகொண்டான். இருக்க இடம் இல்லாமற் செய்துவிட்டான். காட்டில் பன்னிரண்டு வருஷம் இருந்துவிட்டுப் பிறகு ஒரு வருஷம் யார்கண்ணுக்கும் தெரியாமல் உருமாறி வாழ்ந்த பிறகு நாட்டுக்கு வந்தால், சூதினால் இழந்த சொத்து, சுதந்திரங்களைத் தருவதாகச் சொன்னான்.

தருமர் முதலான பஞ்சபாண்டவர் துரியோதனன் சொன்னபடி காட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இப்படி இவர்கள் வாழும்போது, துரியோதனன் தேவலோகத்துக் கந்தருவனால் கட்டப்பட்டு ஆகாயவழியே எடுத்துச்செல்லப்படுவதைத் தருமர் பார்த்துவிட்டார். அவர் மனம் பொறுக்கவில்லை. “நமக்குப் பல வழிகளில் தீமை செய்தவன்தானே; அவன் அழிவது நல்லதுதான்.” என்று சிறிதும் எண்ணவில்லை. எப்படியும் அவனை மீட்க வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார். உடனே தன் தம்பியான அர்ச்சுனனை அழைத்தார். ‘தம்பி அர்ச்சுன, துரியோதனன் கந்தருவன் ஒருவனால் கட்டுண்டு கொண்டு செல்லப்படுகிறான். நீ கந்தருவனோடு போரிட்டு, அத்துரியோதனனை மீட்பாயாக’ என்று கூறினார். “அப்போது அர்ச்சுனன், அண்ணா! துரியோதனன் மிகவும் கொடியவனாயிற்றே. உங்களுக்குப் பல தீமைகளைச் செய்தவன் அல்லவா? அவன்

அழிந்துதான் போகட்டுமே.” என்றான். அப்படித் தம் தம்பி கூறியதைக் கேட்ட தருமர், “தம்பி, அவன் தான் புத்தி இல்லாமல் செய்தால், நாமும் அப்படிச் செய்வதா? தீமை செய்தவர்களுக்கும் நன்மை செய்வது தானே நல்ல பண்பு? ஆகவே, என் சொல்லைத் தட்டாமல் அவனை மீட்டு அனுப்பு” என்று கட்டளை இட்டனர். அர்ச்சுனன் அதற்குமேல் ஒன்றும் பேசாமல், தன் அண்ணாவின் சொல்படி கந்தருவனோடு போரிட்டு வென்று துரியோதனனை மீட்டான்.

வன்மைச் சுயோதனற்கும் வானோர் சிறைமிட்டான்
தொன்மை நெறித்தருமன் சோமேசா - பன்முறையும்
இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பெருந்தன்மை உடையவர் என்று யாரைச் சொல்லலாம்?
2. துரியோதனன் பஞ்ச பாண்டவர்களுக்குச் செய்த தீமைகள் யாவை?
3. தருமர் காட்டில் வாழ்ந்து வருகையில் எதைக் கண்டார்?
4. அர்ச்சுனனுக்கும் தருமருக்கும் நடந்த பேச்சு வார்த்தைகள் என்ன?
5. துரியன் எங்ஙனம் மீட்கப்பட்டான்?

16. மனோதிடம் இருந்தால் மாட்சி பெறலாம்

கோழைமனம் கூடாது. தைரிய மனம் வேண்டும். யானையைப் பாருங்கள்: அது உடல் பெருத்து இருக்கிறது; கூர்மையான தந்தங்களையுடையதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால், புலியோ யானையோடு ஒத்திட்டுப்பார்க்கும்போது, உடலில் சிறிதாகவே இருக்கிறது. என்றாலும், தைரியம் உடையது. புலி தாக்க வருகிறது என்றால், பெரிய உடல் பெற்ற யானை பயப்படுகிறது. இது எதைத் தெரிவிக்கிறது “தைரியம் வேண்டும். கோழைத்தனம் கூடாது” என்பனவற்றை அல்லவா தெரிவிக்கிறது? இதை விளக்க ஒருவர் செய்த செயலைக் குறிப்பிடுகிறேன் பாருங்கள்.

கர்னூர் ஏன்னும் ஊரில் எறிபத்தர் என்னும் பெயருடைய ஒரு பக்தர் இருந்தார். அவர் தம் கையில் மழு என்னும் ஆயுதம் வைத்துக்கொண்டு, சிவபெருமானிடத்தில் அன்புடைய அடியவர்களுக்கு யாராகிலும் திங்கு செய்தால் அம்மழுவாயுதத்தால் அவர்களை வெட்டிச் சாயத்துவந்தார்.

அவர் காலத்தில் சிவகாமி ஆண்டார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவபெருமானுக்கு மலர் குட்டி வழிபட்டு வந்தார். வழக்கப்படி மலர்களைப் பறித்துக் கூடையில் நிரப்பித் தாம் வைத்திருந்த கழியில் கட்டித் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, கழியைத் தோளில் சார்த்தி நடந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சோழ மன்னன் பட்டத்து யானை அவர்

பின்னே வந்துகொண்டிருந்தது. அது பூக்கூடையைத் தன் தும்பிக்கையால் எடுத்துக் கீழே சிந்திச் சென்றது. அதைக்கண்டசிவகாமியாண்டார் கோபங்கொண்டு தம் கழியால் யானையை அடிக்க ஓடினார். யானை வெகுதூரம் நடந்துவிட்டது. சிவகாமியாண்டார் அன்று சிவபெருமானுக்கு மலரைச்சூட்ட முடிய வில்லையே என்று வருந்தித் தரையில் அமர்ந்து விட்டார். இந்தச் சமயம் எறிபத்தர் அங்கு வர நேர்ந்தது.

எறிபத்தர், சிவகாமியாண்டார் அருகே சென்றார் ; வணங்கி நின்றார் ; “என்ன நடந்தது?” என்று அன்புடன் கேட்டார். சிவகாமியாண்டார் தாம் தினமும் சிவபெருமானுக்கு மலர் பறித்து வழிபடுவது என்றும், அந்த முறைப்படி இன்று மலர்களைக் கூடையில் நிரப்பி எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது இந்நாட்டுச் சோழ மகாராஜனுடைய யானை அக்கூடையைக் கீழே தள்ளிக் காலால் தேய்த்துச் சென்றது என்றும், அதோ அந்த யானை போகிறது பாருங்கள் என்றும் சொல்லி முறையிட்டார் எறிபத்தருக்கு மிகவும் இரக்கம் தோன்றியது. மேலும், அவர்தாம் சிவனடியார்கள் எவருக்காயினும் தீங்கு செய்பவரைத் தண்டிப்பவராயிற்றே. சிறிதும் தாமதம் செய்யாமல் யானை சென்ற வழியே விரைவாகப் பின் தொடர்ந்தார். யானையின் முன் வந்தார். சிறிதும் அஞ்சாமல் தம் மழுவால் யானையின் துதிக்கையை இரண்டு துண்டாக வெட்டினார். யானையும் பிளிறிட்டுப் பூமியில் சாய்ந்தது. யானையின் பின் வந்தவர்களும் பாகனும் எறிபத்தருடைய வீரச்செயலைக் கண்டு அவர்களுள்

சிலர் அவரை எதிர்த்தனர். சிலர் எதிர்க்கழுடியாமல், சோழ மன்னனை அடைந்து, “மன்னா உமது பட்டத்து யானையை ஒரு சிவனடியார் கொன்றனர்” என்று கூறிவிட்டனர். பார்த்தீர்களா சிவனடியார் ஒருவர் தைரியத்தை ! அவர் யானையின் உடல் பருமனுக்கோ, யானையோடு வந்த உடல் கட்டுப்பெற்ற பாகர்க்கோ அஞ்சினரா ? இல்லை. அவர்களை எல்லாம் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

வெங்கரியைப் பாகரைமுன் வீட்டினார் ஏகராயத்
துங்க எறிபத்தர் சோமேசா-அங்கம்
பரியது கூர்ங்கோட்டது ஆயினும் யானை
வெருடம் புலிதாக் குறிள்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. தைரியமே வெற்றிதரும் என்பதற்கு எந்த விலங்கு உதாரணம் ஆகும்?
2. எறிபத்தர் மேற்கொண்ட தொண்டு யாது?
3. சிவகாமி யாண்டார் யார்?
4. சிவகாமி யாண்டார் ஏன் கதறி அழுதார்?
5. எறிபத்தர் தைரியம் எதனால் தெரிகிறது?

17. கோபங்கொள்ளுதல் பாபம் ஆகும்

ஒளவையார் தாம் செய்த ஆத்திசூடியில் “ஆறுவது சினம்” என்று கூறியிருக்கிறார். இதன் பொருள் கோபம் வரும்போது அதனைத் தடுத்துத் தணித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது. நமக்குக் கோபம் வருவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. பிறர் நமக்குப் பிடிக்காத செயல்களைச் செய்த போதும், கர்வம், பதவி, முதலான காரணங்கொண்டு செய்யும் திங்குகளைக் கண்டபோதும் கோபம் வருகிறது. ஆனால் நாயனார் “அந்தச் சம

யத்திலும் கோபம் கொள்ளுதல் கூடாது; கோபங் கொள்ளாதிருத்தல் நல்லதாகும்” என்று அறிவுறுத்துகிறார். மேலும் அவர், “பிறர் நமக்குப் பல கடிருடைய தீ வந்து நம் உடலைத் தாக்கும்போது உண்டாகும் துன்பத்தைப் போன்ற துன்பம் செய்தாலும், அப்போதும் கோபங்கொள்ளாது இருத்தல் நல்லது” என்கிறார். இதனை நடைமுறையில் காட்டியவர் நமது உலகத் தந்தையார் காந்திப் பெரியார் ஆவார்.

காந்தியார் வடநாட்டில் போர்பந்தர் என்னும் இடத்தில் 1869-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 2 ஆம் தேதி கரம்சந்திர காந்தி என்னும் உத்தமருக்கும் புத்தளிபா என்னும் உத்தமியாருக்கும் திருமகனாகப் பிறந்தார். ‘விக்ரையும் பயிர் முகையிலேயே தெரியும்’ என்பதற்கு ஏற்ப, அறிவில் சிறந்து படிப்பில் மிகவும் அக்கரை காட்டிப் படிப்படியாகப் படித்து வக்கீல் தொழிலுக்குரிய படிப்புவரை பயின்றார். இவர் அறிவு வளர்ச்சியுற்றது போலவே இவருடைய நற்குணங்களும் கூடவே வளர்ந்து வந்தன. இவரிடம் ‘தந்தை தாய்ப்பேண்’ என்னும் குணமும் “தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை” என்ற பண்பும் குடிகொண்டிருந்தன. இந்தப் பண்புகள் இவரிடம் பொருந்தி இருந்தன என்பதற்கு உதாரணமாக இவர் தம் வாழ்க்கையில் நடந்து காட்டிய நிகழ்ச்சி ஒன்றிலும் நன்கு நிலை நிறுத்தலாம்.

காந்தியார் தமதுவழக்கறிஞர் துறையில் வெற்றி பெற மேனாடு சென்று படிக்க விரும்பினார். மேனாடு

செல்பவர் பெரும்பாலும் சீராக இருப்பதில்லை. குடிப் பழக்கமும், மாமிச உணவும் முதலான தீய பழக்கங்களில் மிகுதியும் ஈடுபட்டுக் கெட்டுவந்தனர். இந்தச் செய்தி காந்தியாரின் தாயாரான புத்தளிபா நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆகவே, தம் திருமகனையும் மேனாடு சென்றால் இப்பழக்கங்களில் ஈடுபடநேரிடும் என்று காந்தியார் மேல்படிப்புப் படிக்க மேனாடு செல்வதைத் தடுத்துவிட்டனர். என்றாலும், காந்தியாருக்கு எவ்வாறேனும் மேனாடு சென்று தம் விருப்பப்படி சட்டக்கலை படித்துத் திரும்பவேண்டும் என்பது எண்ணம். இந்த நிலையில் தாயார் புத்தளிபா அம்மையார், தம் திருமகனரை அழைத்து “மகனே நீ மேனாடு செல்ல வேண்டுமென்று விரும்பினால் ‘புலால் புசிப்பதில்லை, மதுபானம் செய்வதில்லை’ என்று எனக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தால் நீ மேனாடு போக அனுமதிப்பேன்.” என்று கூறினார். காந்தியார் அப்படியே சத்தியம் செய்துகொடுத்து மேனாடு சென்றார். தம் அன்கையாருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படியே நடந்து வந்தார். மதுபானம் பருகுவதும் புலால் புசிப்பதும் நாகரிகம் என்று கருதி இப்பழக்கங்களில் ஈடுபட்ட பலர், காந்தியார் ஈடுபடாதிருத்தலைக் கண்டு எள்ளி ஏளனம் செய்தும் தம் தாயார் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தைக்குப்பழுது வராவண்ணம் நடந்துகொண்டார்.

இப்படிப்பட்ட அருங்குணம் படைத்த காந்தியார் ஒருமுறை இரயிலில் பயணப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தார். அதே இரயிலில் புறப்பட ஓர் ஆங்கில நாட்டினரும் வந்தனர். ஆங்கிலேயர் தம்

மிடம் இருந்த பெட்டி, படுக்கை முதலானவற்றை ஏற்றி வைக்க இரயில்வே கூலியாட்களாகிய போர்டர்களைத் தேடியும் காண முடியாமையால் கஷ்டப்படுவதைக் காந்தியார் கண்டார். காந்தியார் ஆடம்பரமாக உடுப்பவர் அல்லர். எளிய உடைகளையே உடுப்பவர். இரயில் பிரயாணம் செய்யும் போதெல்லாம் முன்றும் வகுப்பிலேயே போவது வழக்கம். ஆங்கில நாட்டினர் கூலியாள் இல்லாமல் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துத் தாமே கூலியாள் போலப் பெட்டி, படுக்கை முதலான சாமான்களை ஏற்றிவைத்தார். ஆங்கிலேயருக்கு இவர் காந்தியார் என்பது தெரியாது. இவர் யாரோ கூலியாள் என்று கருதி அவர் செய்த வேலைக்காகக் கூலிகொடுத்தார், அக்கூலியைக் காந்தியார் வாங்கவில்லை. ஓ, இந்தக் கூலிபோதாது போலும் என்று எண்ணிய ஆங்கிலேய நாட்டினர் கூடச் சிறிது சேர்த்துக் கொடுத்தார். அப்போதும் அவர் அதை வாங்க மறுத்தார். ஆங்கிலேயருக்குக் கோபம் வந்தது. இவன் பேராசைக்காரனாக இருக்கிறான் என்று கருதிக் காந்தியார் தாடையில் அவர் அறைந்தார். அவ்வறையைப் பெற்ற காந்தியார் ஒன்றும் செய்யாமல் வாயால் ஒரு வார்த்தையும்கூடப் பேசாமல் இருந்துவிட்டார்.

காந்தியாரின் தியாக உணர்ச்சி எங்கும் பரவி இருந்ததால், அவர் இறங்கவேண்டிய இடத்தில் அவரை வரவேற்கப் பலரும் வந்து அவருக்கு யாலை மரியாதை செய்து கொண்டாடினர். அப்போதுதான் அவ்வாங்கிலேயர் தாம் கூலியாள் என்று கருதப்பட்டவர் காந்தியார் என்று அறிந்து தாம் அறியாமல் அறைந்துவிட்டதுபற்றி மன்னிப்புக் கேட்டுக்

கொண்டார். ஆங்கிலேயர் அறைந்தது பற்றிக்
காந்தியார் சிறிதும் கோபம் கொள்ளாததைக்கண்டு
அவரைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசினார்.

இணரெரி தோய்வன்ன இன்னு செயினும்
புணரின் வெருளாமை நன்று

பயிற்சி வினாக்கள்

1. ஔவையார் கோபத்தைப் பற்றிக் கூறியது யாது?
அதன் பொருள் என்ன?
2. நாம் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கோபங்
கொள்ளக் கூடாது?
3. காந்தியார் ஏன் மேனாடு போக எண்ணினார்?
4. காந்தியார் தாய் சொல் தட்டாதவர் என்பது
எப்படித் தெரிகிறது?
5. காந்தியாருக்குக் கோபம் வராது என்பதை எப்படி
நீ அறிகிறாய்?

அருஞ்சொற் பொருள்

செய்யுள் 1. முஆண்டு - முன்று வயது, மா - பெரிய, நிலத்து - உலகில், மன் - நிலப்பெற்ற

செய்யுள் 2, பன்னும் - ஏறப்பித்துச் சொல்லப் படும், தினைத்துளை - தினை அரிசி அளவு, பனை - பனம் பழம்.

செய்யுள் 3. தூயது அலா - நல்லது அல்லாத ஒல்லாவே - முடியா. வாழக்கியும் - மறந்தும்.

செய்யுள் 4. மனத்துக்கண் - மனத்தில், மாசு குற்றம், அனைத்து - அவ்வளவுதான், ஆகுல நீர ஆரவாரத் தன்மையுடையவை.

செய்யுள் 5. ஒட்டலன் - பகைவன், ஒருது - வருந்தாது, ஒறுத்தார்க்கு - தண்டனை செய்தவருக்கு, பொன்றும் - உலகம் அழியும்.

செய்யுள் 6. சேய் - மகன் (பரசுராமன்) புகன்றான் - சொன்னான், வழங்குவது - சொல்லுவது.

செய்யுள் 7. ஊன் - தசை உவந்தனர் - மகிழ்ந்தார், தூ - சுத்தமான ஒற்கத்தின் - தளர்ச்சியின்போது, ஊற்றும் - ஊன்றுகோல் போல் ஆகும்.

செய்யுள் 8. கூற்றுவர் - கூற்றுவ நாயனார் முவேந்தர் - சேர - சோழ பாண்டியர், தாளாண்மை - முயற்சி, சாற்றும் - சொல்லும், திருவினைசெல்வத்தை, முயற்றின்மை - சோம்பல், இன்மை - தரித்திரத்துள்.

செய்யுள் 9. குடம்பை - முட்டை, புள் - பறவை, அற்று - ஒப்பு.

செய்யுள் 10. வேதன் - பிராம்மணன் , வீந்து - அழிந்து, மீனவற்கு - பாண்டியனுக்கு எந்நாளும் - எக்காலத்தும்.

செய்யுள் 11. என்பும் - உடம்பையும் .

செய்யுள் 12. துய்த்தனன் - அனுபவித்தான். ஆக்கம் - உயர்வும்.

செய்யுள் 13 வெற்பு - மலை, வீறு - பெருமை, அரக்கன் - இராவணன், இடையூறு - துன்பம் எய்தும் - அடையும்.

செய்யுள் 14. துன்ற - பொருந்த, நிததன் - நளன், இறுதி - உயிர்போகும் நிலை. எஞ்சாது - தளராது. இறைவற்கு - அரசனுக்கு, உறுதி - நன்மை.

செய்யுள் 15. சுயோதனன் - துரியோதனன், வானோர் - தேவர், நெறி - நல்வழி, இன்ன - தீங்கு, பயத்தது - பயனையுடையது, சால்பு - பெருந்தன்மைக்குணம்.

செய்யுள் 16. கரி - யானை, வீட்டினார் - வெட்டினார், துங்க - உயர்ந்த அங்கம் - உடல் பரியது - பருத்தது கோட்டது - கொம்டையுடையது. வெருடம் - பயப்படும்.

செய்யுள் 17. இணர் எரி - பல கடர். வெகுளாமை - கோபம் கொள்ளாமை.